

บทที่ 3

หลักกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมสิ่งเทียมออวูรป็น ของประเทศไทยและต่างประเทศ

สิ่งเทียมออวูรป็นที่ต้องการควบคุม ในบทนี้จะกล่าวถึงสิ่งเทียมออวูรป็นประเภทป็น บีบี กัน และป็นพื้นที่บอล อานุภาพการทำลายอาจไม่รุนแรงเทียบเท่ากับออวูรป็นที่สามารถใช้งานได้ในระยะไกล แต่ป็นบีบี กัน และป็นพื้นที่บอลหากถูกยิงในระยะประชิดและโดนจุดสำคัญเช่น บริเวณใบหน้า ดวงตา ฟัน ผู้ถูกยิงย่อมได้รับบาดเจ็บสาหัสได้ และประกอบกับป็น บีบี กัน ป็นพื้นที่บอล บุคคลใดก็สามารถมีไว้ในความครอบครองได้ไม่ยาก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการกีฬา หรืออาจไม่ได้มีไว้เพื่อการกีฬาก็ได้ แต่มีวัตถุประสงค์อย่างอื่น เช่น นำไปก่ออาชญากรรม ทำร้ายร่างกาย หรือข่มขู่บุคคลอื่นได้ และอาจนำป็นดังกล่าวไปดัดแปลงเพื่อให้มีอานุภาพการทำลายเทียบเท่าออวูรป็นจริงและนำมาใช้ในการก่อการร้ายเพราะมีราคาถูกกว่าออวูรป็นจริงอยู่มาก เนื่องจากการมีป็น บีบี กัน และป็นพื้นที่บอล ไว้ในครอบครองและพกพาของบุคคลไม่ต้องขออนุญาตจากทางการแต่อย่างใดและการมี การใช้ป็นดังกล่าวนั้นได้มาโดยง่ายเพียงการซื้อขาย ส่วนการพกพานั้นเมื่อตำรวจตรวจพบว่าได้ใช้หรือจะใช้เป็นออวูรก็มีความผิดเพียงลหุโทษเท่านั้นตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371

ปัจจุบัน ปัญหาเรื่องออวูรป็นเถื่อนก็เป็นปัญหาที่ไม่สามารถแก้ไขให้หมดไปได้อยู่แล้ว หากมีปัญหาในเรื่องนำสิ่งเทียมออวูรป็นมาดัดแปลงเป็นออวูรป็นเถื่อนเกิดขึ้นอีก การควบคุมหรือลดจำนวนอาชญากรรมที่จะเกิดขึ้นในสังคมก็เป็นไปได้ยากยิ่ง ฉะนั้น จึงมีความจำเป็นที่จะ ต้องกำหนดมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมสิ่งเทียมออวูรป็นให้ชัดเจน

จากการศึกษาประวัติของออวูรป็น และสิ่งเทียมออวูรป็นประเภทป็นบีบี กัน และป็นพื้นที่บอล ดังกล่าวมาแล้ว นั้น ทำให้ทราบถึงวิวัฒนาการของ สิ่งเทียม ออวูรป็น บีบี กัน และ ป็นพื้นที่บอลพอสมควร ผู้ศึกษาจึงศึกษาถึงหลักกฎหมายที่เกี่ยวกับการควบคุมสิ่งเทียมออวูรป็น ตามพระราชบัญญัติออวูรป็น เครื่องกระสุนป็น วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมออวูรป็น พ.ศ. 2490 ของประเทศไทยและต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง กล่าวคือ

ผลกระทบของปิ่นปัก ก้น และปิ่นพันทบอ ในด้านกฎหมายอาวูรปิ่นในปัจจุบัน

เมื่อพิจารณาจากข้อมูลและภาพประกอบของปิ่น ปัก ก้น และปิ่นพันทบอ นั้น ปิ่นพันทบอมีรูปร่างลักษณะแตกต่างจากปิ่นจริงค่อนข้างชัดเจน ซึ่งหากพิจารณาจากรูปร่างลักษณะของปิ่นพันทบอแล้ว จะมีปัญหาในการพกพาน้อยกว่าปิ่น ปัก ก้น (เว้นแต่จะเป็นปิ่นชนิด Woodsball ซึ่งทำเลียนแบบให้ดูเสมือนจริง เช่นเดียวกับปิ่น ปัก ก้น)

การเล่นกีฬาปัก ก้น และกีฬาพันทบอ ปิ่นของกีฬาทั้ง 2 ประเภทนี้นั้น เมื่อพิจารณาถึงผลกระทบในด้านกฎหมายอาวูรปิ่น แยกพิจารณาได้ดังนี้

- ประเด็นที่ 1 ผู้เล่นจำเป็นต้องมีใบอนุญาตให้มี และใช้ปิ่นด้วยหรือไม่
- ประเด็นที่ 2 การพกพาปิ่น ปัก ก้น และปิ่นพันทบอคิดตัวไปในลักษณะดังกล่าว ถือเป็น การกระทำที่ขัดต่อกฎหมายหรือไม่ เพราะปิ่น ปัก ก้น และปิ่นพันทบอนั้น หากมองเพียงรูปลักษณ์ภายนอกเพียงอย่างเดียว จะมีลักษณะ ไม่ผิดไปจากอาวูรปิ่นจริงเลย
- ประเด็นที่ 3 การไปเล่นกีฬาปัก ก้น และกีฬาพันทบอที่สนามในแต่ละครั้งนั้น ผู้เล่นแต่ละคนย่อมจำเป็นต้องเดินทางโดยมีปิ่น ปัก ก้น และปิ่นพันทบอติดตัวไปด้วย อย่างน้อยคนละ 1 - 2 กระบอก ซึ่งการพกพาปิ่น ปัก ก้น และปิ่นพันทบอติดไว้ในรถยนต์ขณะเดินทางไปยังสนาม อาจทำให้ผู้เล่นรู้สึกไม่สบายใจ หากพบเจ้าหน้าที่ตำรวจเรียกให้หยุดรถ เพื่อตรวจค้น จะต้องทำอย่างไร

ดังนั้น ปัญหาเกี่ยวกับกฎหมายที่มักจะสร้างปัญหาให้กับเจ้าของปิ่น ปัก ก้น และปิ่นพันทบอส่วนใหญ่ มีอยู่ด้วยกัน 3 ประการ คือ

1. การมีปิ่น ปัก ก้น และปิ่นพันทบอไว้ในครอบครองต้องมีใบอนุญาตให้มี และใช้ตามพระราชบัญญัติอาวูรปิ่น เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวูรปิ่น พ.ศ.2490 หรือไม่

2. การพกพาปิ่น ปัก ก้น และปิ่นพันทบอเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติอาวูรปิ่น เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวูรปิ่น พ.ศ.2490 หรือไม่ และ

3. ควรปฏิบัติอย่างไรในการพกพาปิ่น ปัก ก้น และปิ่นพันทบอไปยังสนาม เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาทางกฎหมายที่อาจเกิดขึ้น

ประเด็นในข้อที่ 1 จากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ประกาศออกมาแล้วว่า ปิ่น ปัก ก้น ไม่ใช่อาวูรปิ่นแต่เป็นเพียง “สิ่งเทียมอาวูรปิ่น” ตามพระราชบัญญัติอาวูรปิ่น เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวูรปิ่น พ.ศ. 2490 มาตรา 4(5) โดยกฎหมายดังกล่าว ได้ให้ความหมายของคำว่า “สิ่งเทียมอาวูรปิ่น” หมายความว่า ถึงสิ่งซึ่งมีรูปและลักษณะอัน

น่าจะทำให้หลงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืน จากคำนิยามดังกล่าวจะเห็นได้ว่าสิ่งใดก็ตามที่มีรูปและลักษณะอันทำให้หลงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืน จะเป็นเพียง “สิ่งเทียมอาวุธปืน” ไม่ใช่ “อาวุธปืน” และจากคำนิยามดังกล่าว ลำพังชิ้นส่วนของปืน บีบี กัน ก็ไม่ใช่อาวุธปืนเพราะชิ้นส่วนของปืน บีบี กัน ไม่อาจทำให้ผู้ที่พบเห็นหลงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืน ซึ่งคำนิยามของคำว่า “สิ่งเทียมอาวุธปืน” จะแตกต่างจากนิยามของคำว่า “อาวุธปืน” ที่กฎหมายให้ความหมายรวมถึง ว่าเพียงส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธปืนก็ให้ถือเป็นอาวุธปืนด้วย ดังนั้นปืนแฟนท์บอล และชิ้นส่วนของปืนแฟนท์บอล ถือว่าเป็นสิ่งเทียมอาวุธปืนด้วย

เมื่อปืน บีบี กัน และปืนแฟนท์บอลไม่ใช่อาวุธปืน แต่เป็นเพียง “สิ่งเทียมอาวุธปืน” การ มีปืน บีบี กัน และปืนแฟนท์บอลไว้ในครอบครอง จึงไม่มีความผิด และไม่จำเป็นต้องได้รับใบอนุญาต จากพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 แต่อย่างใด เนื่องจากพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ไม่ได้กำหนดไว้ว่า ผู้ที่มีสิ่งเทียมอาวุธปืนไว้ในความครอบครองได้ต้องมีใบอนุญาตให้มีสิ่งเทียมอาวุธปืนไว้ในความครอบครองก่อน ซึ่งแตกต่างจากเรื่องอาวุธปืนที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ว่า ผู้ที่มีอาวุธปืนไว้ในครอบครองจะต้องได้รับใบอนุญาตก่อน

ประเด็นในข้อที่ 2 การพกพาปืน บีบี กัน และปืนแฟนท์บอลติดตัวไปสนามหรือ ในสถานที่ต่าง ๆ ก็ไม่มีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 เช่นกัน เนื่องจากพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 ไม่ได้บัญญัติกำหนดว่า ผู้ที่พกพาสสิ่งเทียมอาวุธปืนไปในสถานที่ดังกล่าว จะต้องมิใบอนุญาตให้พกพาสสิ่งเทียมอาวุธปืนนั้น ๆ ก่อน ซึ่งแตกต่าง จากการพกพาอาวุธปืน ติดตัวไปในที่สาธารณะ ซึ่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 กำหนดให้ผู้ที่พกพาอาวุธปืนติดตัวไปนั้นจะต้องได้รับใบอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนกระบอกนั้น ๆ ไปในที่สาธารณะได้

แต่อย่างไรก็ดี ถึงแม้ว่าการพกพาปืน บีบี กัน และปืนแฟนท์บอลติดตัว ไปในที่สาธารณะ โดยเปิดเผย จะไม่มีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ซึ่งมีโทษร้ายแรงถึงจำคุก แต่ก็มีใช้ว่าผู้เล่นปืน บีบี กัน จะสามารถเดินถือปืน บีบี กัน และปืนแฟนท์บอล ไปในที่สาธารณะอย่างเปิดเผยได้ เนื่องจากปืน บีบี กัน และปืนแฟนท์บอลนั้น โดยเฉพาะปืนบีบี กัน มีลักษณะที่เรียกได้ว่าแทบจะไม่แตกต่างไปจากอาวุธปืนของจริงเลย ผู้ที่พบเห็นย่อมเข้าใจผิด คิดว่าเป็นอาวุธปืนได้ นอกจากนี้ ด้วยคุณลักษณะของปืนแม้จะไม่ใช่อาวุธปืน แต่ปืน บีบี กัน และปืนแฟนท์บอลก็ยังสามารถนำมาใช้เป็นอาวุธได้ ดังนั้น

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 จึงกำหนดไว้ว่าห้ามมิให้ผู้ใดก็ตาม พาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ โดยเปิดเผย หรือไม่มีเหตุอันควร ผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาท และให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบอาวุธนั้น

ประเด็นข้อที่ 3 ควรปฏิบัติอย่างไรในการขนย้ายปืน บีบี กัน และปืนแฟนท่อมและอุปกรณ์ในการเล่น เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาทางกฎหมายที่อาจเกิดขึ้น ดังนั้น ผู้มีปืน บีบี กัน และปืนแฟนท่อมไว้ในครอบครอง จึงควรใช้ความระมัดระวังและปฏิบัติ ในการพกพา และขนย้าย เช่นเดียวกับที่พึงปฏิบัติต่ออาวุธปืน กล่าวคือ ไม่พกพาปืน บีบี กัน และปืนแฟนท่อมอย่างเปิดเผยไปในที่สาธารณะ และเมื่อทำการขนย้ายก็ควรเก็บปืน บีบี กัน และปืนแฟนท่อมและอุปกรณ์อื่น ๆ ที่ใช้เล่นไว้ในที่เก็บสิ่งของท้ายรถยนต์ โดยควรมีกระเป๋าใส่ปืน บีบี กัน และปืนแฟนท่อมแยกต่างหากจากกระเป๋าใส่ที่บรรจุกระสุน (แม็กกาซีนปืน) และอุปกรณ์อื่น ๆ ควรปฏิบัติดังนี้

1. ใส่ปืนแฟนท่อมและอุปกรณ์อื่น ๆ ไว้ท้ายรถ
 2. ดึงแอร์หรือดึงแก๊สจะต้องถอดแยกออกจากตัวปืนแฟนท่อม
 3. ฮอปเปอร์หรือโพลคเตอร์จะต้องถอดแยกเอาไว้ต่างหาก และจะต้องไม่มีลูกปืนแฟนท่อมอยู่ในตัวปืนแฟนท่อม
 4. หากจำเป็นจะต้องนั่งรถเมล์ แท็กซี่ รถไฟฟ้าหรือวิธีการอื่นที่ไม่ใช่รถส่วนตัว ให้นำปืนแฟนท่อมใส่ซองหรือกล่องซึ่งออกแบบมาโดยเฉพาะให้มีฉีดยกขึ้น
- ทั้ง 3 ประเด็นที่กล่าวมานี้เป็นข้อปัญหาสำหรับผู้ที่มิมีปืน บีบี กัน และปืนแฟนท่อมไว้ในครอบครองและมีแนวทางการแก้ไขปัญหาเบื้องต้นเท่านั้น ซึ่งผู้ศึกษาเห็นว่ายังไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ในระยะยาว หากมีการนำปืนดังกล่าวไปประกอบอาชญากรรม หรือคัดแปลงให้มีคุณภาพการทำลายเทียบเท่าอาวุธปืนจริงเพราะมิได้ครอบครองได้ง่ายและมีราคาถูกกว่าอาวุธปืนมาก ควรที่จะกำหนดกฎหมาย หรือข้อบัญญัติทางกฎหมายให้ชัดเจนเกี่ยวกับการครอบครองปืน บีบี กัน และปืนแฟนท่อม และผู้ศึกษาเห็นว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่งในการควบคุมการมี ไซ้ และพกพาปืน บีบี กัน และปืนแฟนท่อม เพื่อประโยชน์ต่อผู้ที่ครอบครอง การตรวจสอบของที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ และเพื่อเป็นการรักษาความสงบเรียบร้อยในสังคม

การควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนในประเทศไทย

การควบคุมปืน บีบี กัน และปืนแฟนท์บอล โดยต้องมีใบอนุญาตในการครอบครองและพกพาเช่นเดียวกับอาวุธปืนนั้น ผู้ศึกษามีได้มีวัตถุประสงค์ร้ายต่อผู้ที่ครอบครองปืน บีบี กัน และปืนแฟนท์บอลแต่อย่างใด เพียงแต่เป็นการป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตจากปืนดังกล่าว หากมีใบอนุญาตในการครอบครองและพกพาปืน บีบี กัน และปืนแฟนท์บอล ก็จะเกิดความสบายใจในการพกพา และไม่ต้องกังวลกับการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ไม่ต้องถูกจับหรือถูกปรับ หากวัตถุประสงค์ในการครอบครองและพกพามีไว้เพื่อการกีฬาเพียงอย่างเดียว และใบอนุญาตดังกล่าวไม่น่าจะก่อให้เกิดความยุ่งยากสำหรับผู้ที่มีปืน บีบี กัน และปืนแฟนท์บอลไว้ในครอบครองและพกพาโดยบริสุทธิ์ใจ และขั้นตอนขอใบอนุญาตอาจจะไม่ซับซ้อนเหมือนกับอาวุธปืนและเพื่อเอาผิดกับผู้ที่ดัดแปลงปืน บีบี กัน และปืนแฟนท์บอล โดยมุ่งประสงค์ร้ายเพื่อก่ออาชญากรรม ก่อการร้าย หรือข่มขู่บุคคลอื่น

และควรนิยามคำว่า “อาวุธปืน” ให้ครอบคลุมถึงสิ่งเทียมอาวุธปืนที่เป็นอันตราย ดังเช่นตามกฎหมายของรัฐ โรดไอแลนด์ ประเทศสหรัฐอเมริกา (ข่าวล่าสุดเมื่อ 11 เมษายน 2550) ได้รวมปืนแฟนท์บอลไว้ในคำจำกัดความของอาวุธปืน (Weapons law) ดังนี้ “Any type of gun or contrivance arranged to discharge or throw, shot, shell, bullets, arrows, darts, pellets, stones, BB shot paintball gun or other missiles or projectiles within the limits of the city at any time for any reason whatsoever...” ทั้งนี้ตามรายงานของการบาดเจ็บ (โดยเฉพาะที่ดวงตา) ซึ่งเกิดจากการยิงปืนแฟนท์บอลจากเด็กและวัยรุ่นที่บริเวณหลังบ้านและสวนหลังบ้านของตัวเองซึ่งมีจำนวนมากจนน่าตกใจ ทางรัฐโรดไอแลนด์ จึงได้กำหนดวิธีการพกพาปืน แฟนท์บอลไว้โดยเฉพาะเอาไว้เลยว่า (Pattayadaily, ออนไลน์, 2553)

- (1) ปืนแฟนท์บอลสามารถใช้ได้ในบริเวณที่ออกแบบมาสำหรับกีฬาแฟนท์บอลเท่านั้น
- (2) เสื้อผ้าและหน้ากากป้องกันใบหน้าและดวงตาจะต้องสวมใส่อยู่เสมอ
- (3) ปืนแฟนท์บอลจะต้องไม่อยู่ในบริเวณที่นั่งผู้โดยสารในตัวรถ และจะต้องไม่บรรจุลูก ถึงแก๊สหรือถังแอร์จะต้องแยกออกจากปืนแฟนท์บอลโดยสิ้นเชิง
- (4) ปืนแฟนท์บอลจะต้องบรรจุอยู่ในซองหรือกล่องบรรจุปืนแฟนท์บอลโดยมิดชิดเมื่อเดินถือ

ทั้งนี้ทางรัฐ โรดไอแลนด์ ได้ออกมาแถลงการณ์ถึงการออกกฎหมายดังกล่าวว่าไม่ได้มีจุดประสงค์จะแบนกีฬาแฟนท์บอล หรือปืนแฟนท์บอล (ซึ่งโดยปกติหาซื้อได้ง่ายมาก สามารถหาซื้อ

ได้ทั้งปิ่นแฟนท์บอลและลูกแฟนท์บอลได้ใน Walmart) เพียงแต่ต้องการป้องกัน จากการที่เด็กหรือวัยรุ่นนำปิ่นแฟนท์บอลไปยิงสิ่งต่าง ๆ นอกสถานที่

ปัจจุบัน การมี ใช้ และพกพาอาวุธปืนบีบี กัน นั้น ค่อมเกี่ยวกับฐานความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 อยู่บ้าง และยังเป็นที่ยกเถียงกันอยู่ เพราะไม่มีการบัญญัติชัดเจนในเรื่องของการมี ใช้ และพกพา เพราะปืน บีบี กัน เป็นปืนซึ่งมีรูปและลักษณะอันน่าจะทำให้หลงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืน ดังนั้น การมี ใช้ พกพา ปืนบีบี กัน นั้นทำได้โดยง่ายเพราะไม่มีกฎหมายบัญญัติให้ต้องขออนุญาตในการมี ใช้ พกพาปืน บีบี กัน เฉพาะบุคคล เพียงแต่ผู้เล่นกีฬา บีบี กัน หรือผู้ที่ต้องการมีปืน บีบี กัน ไว้ในครอบครอง จะต้องเป็นปืนบีบี กัน และอุปกรณ์อื่น ๆ ที่ส่ง นำเข้า หรือค้าโดยได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่แล้วเท่านั้น

พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 บัญญัติเพียงแต่การส่ง นำเข้า หรือค้าซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืนได้นั้นจะต้องได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 52 และต้องปฏิบัติตามขั้นตอนของกฎหมาย มาตรา 16, มาตรา 17, มาตรา 18, มาตรา 19, มาตรา 30, มาตรา 31, มาตรา 37 ให้ใช้บังคับโดยอนุโลมกับสิ่งเทียมอาวุธปืน หากฝ่าฝืนบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้น จะต้องถูกลงโทษตามบทกำหนดโทษ มาตรา 77, มาตรา 85 แห่งพระราชบัญญัตินี้

1. การส่ง นำเข้า หรือค้าซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืน

“นำเข้า” หมายความว่า นำเข้ามาจากภายนอกราชอาณาจักรไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ (มาตรา 4 (8) แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490)

การส่ง นำเข้า หรือค้าซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืนนั้น จะต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ (มาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490) ในการนี้ หากมิได้ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนท้องที่แล้วบุคคลดังกล่าวมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 77 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490)

จากบทบัญญัติดังกล่าวนี้ การที่จะส่ง นำเข้า หรือค้าซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืนนั้น จำต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องที่ก่อนจึงจะดำเนินการกระทำการดังกล่าวได้ มิฉะนั้นจะเกิดโทษทางอาญาแก่บุคคลผู้ฝ่าฝืน

2. คุณสมบัติของผู้ขออนุญาตตั้ง นำเข้า หรือค้าสิ่งเทียมอาวุธปืน เกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้ขออนุญาตตั้ง นำเข้า หรือค้าสิ่งเทียมอาวุธปืนนั้น ได้มีหลักเกณฑ์ เพื่อให้เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องพิจารณาไว้โดยดำเนินการเช่นเดียวกับการขออนุญาตตั้ง นำเข้า หรือค้าอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน ดังนี้

- 2.1 เป็นบุคคลที่บรรลุนิติภาวะ
- 2.2 ไม่เป็นบุคคลซึ่งไม่สามารถใช้อาวุธปืนได้โดยกายพิการหรือทุพพลภาพ
- 2.3 ไม่เป็นบุคคลไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ หรือวิกลจริต
- 2.4 ประกอบสัมมาอาชีพ มีถิ่นที่อยู่ประจำในท้องที่ที่ขออนุญาต และมีชื่อในทะเบียนบ้านตามกฎหมายว่าด้วยทะเบียนราษฎรไม่น้อยกว่า 6 เดือน
- 2.5 ไม่เป็นบุคคลที่มีความประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงอันอาจกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน
- 2.6 ไม่เคยต้องโทษจำคุกในฐานความผิดที่กฎหมายกำหนด ดังต่อไปนี้
 - 2.6.1 ไม่เป็นบุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกสำหรับความผิดตามกฎหมายอาญา มาตรา 97 มาตรา 111 มาตรา 120 มาตรา 177 มาตรา 183 มาตรา 249 มาตรา 250 มาตรา 293 ถึง มาตรา 303 มาตรา 245 ถึง 257 และพ้นโทษยังไม่เกิน 5 ปี นับแต่วันพ้นโทษถึงวันยื่นคำขอใบอนุญาต เว้นแต่ในกรณีความผิดที่กระทำโดยความจำเป็นหรือเพื่อป้องกันหรือโดยถูกขู่ข่มขู่โทษ
 - 2.6.2 ไม่เป็นบุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกสำหรับความผิดอันเป็นการฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2477 มาตรา 11 มาตรา 22 มาตรา 29 ถึง มาตรา 33 หรือพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 7 มาตรา 24 มาตรา 33 หรือมาตรา 38
 - 2.6.3 ไม่เป็นบุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป ในระหว่างห้าปีนับย้อนขึ้นไปจากวันยื่นคำขอ สำหรับความผิดอย่างอื่นนอกจากที่บัญญัติไว้ใน 6.1 และ 6.2 เว้นแต่ความผิดที่ใดกระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ
- 2.7 ไม่เป็นบุคคลที่ต้องคำพิพากษาของศาลให้ปรับตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป หรือจำคุกแม้แต่ครั้งเดียวฐานความผิดต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2477 และพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 และพ้นโทษครั้งสุดท้ายไม่เกิน 10 ปี นับแต่วันยื่นคำขอใบอนุญาต

3. เอกสารหลักฐานประกอบคำขออนุญาต

- 3.1 บัตรประจำตัวประชาชนพร้อมสำเนา
- 3.2 ทะเบียนบ้านพร้อมสำเนา
- 3.3 สำเนาทะเบียนบ้านของสถานที่ตั้งร้านค้า

- 3.4 หนังสืออนุญาตให้ใช้สถานที่ตั้งทำการค้าออกให้โดยเจ้าของกรรมสิทธิ์หรือผู้มีอำนาจ
- 3.5 ใบทะเบียนการค้า ทะเบียนพาณิชย์ หรือหนังสือบริคณห์สนธิ
- 3.6 บัญชีสำหรับลงรายการยอดอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน (แบบ ป.8) ของรอบที่ผ่านมา

4. ขั้นตอนการขออนุญาตตั้ง นำเข้า หรือค้าสิ่งเทียมอาวุธปืน

ในการขออนุญาตการตั้งนำเข้า หรือค้าสิ่งเทียมอาวุธปืนนั้น ผู้ขออนุญาตต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติไม่ต้องห้ามตามมาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มีความประพฤติเป็นที่ไว้วางใจให้ทำการค้า จำหน่าย ประกอบซ่อมแซมเปลี่ยนแปลงลักษณะสิ่งเทียมอาวุธปืน ให้เจ้าพนักงานพิมพ์ลายนิ้วมือตรวจสอบว่าเคยมีประวัติอย่างใดมาก่อนหรือไม่ ประกอบกับต้องเป็นผู้มีหลักทรัพย์เป็นหลักฐานพอที่จะตั้งร้านค้า เพื่อทำการค้าจำหน่าย ประกอบ ซ่อมแซม เปลี่ยนแปลงลักษณะสิ่งเทียมอาวุธปืน โดยให้สอบสวนให้แน่ชัดว่าผู้ขออนุญาตมีทรัพย์สินเท่าใด หรือหลักทรัพย์อย่างใด ราคาเท่าใด เป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ขออนุญาตแต่ผู้เดียวหรือมีกรรมสิทธิ์ร่วมกับบุคคลอื่น

ทั้งนี้ นอกจากพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 จะได้กำหนดคุณสมบัติของผู้ที่ขออนุญาตการตั้งนำเข้า หรือค้าสิ่งเทียมอาวุธปืนแล้ว พระราชบัญญัติดังกล่าวยังได้กำหนดเงื่อนไขการตรวจสอบควบคุม โดยการวางระเบียบ การขอและการออกใบอนุญาต ตลอดจนการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมไว้ด้วย กล่าวโดยเฉพาะคือ การที่บุคคลใดประสงค์จะตั้ง นำเข้า หรือค้าสิ่งเทียมอาวุธปืนจะต้องยื่นคำขอใบอนุญาตตามแบบ ป.1 และ ป.2 สำหรับการจะนำเข้า และใบ ป.3 สำหรับการจะค้าต่อนายทะเบียนท้องที่ ตามแบบที่กฎกระทรวง (พ.ศ.2490) ซึ่งได้ออกตามความในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว (กฎกระทรวง, วันที่ 19 กันยายน 2490) โดยในส่วนของสถานที่ทำการค้านั้น เจ้าพนักงานท้องที่ก็จะทำการสำรวจ สถานที่ทำการค้าว่าเป็นที่มั่นคงแข็งแรงเหมาะสมและตั้งอยู่ในย่านการค้าสะดวกแก่การควบคุมตรวจตราของนายทะเบียนท้องที่และเจ้าหน้าที่ และในกรณีที่ผู้ขออนุญาตเป็นบุคคลเดียวหรือบุคคลกับนิติบุคคลที่มีผู้จัดการเป็นบุคคลเดียวกัน หรือนิติบุคคลกับนิติบุคคลที่มีผู้จัดการเป็นบุคคลเดียวกัน ซึ่งเคยได้รับอนุญาตให้ทำการค้าจำหน่ายสิ่งเทียมอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนในสถานที่ทำการค้าเดียวกัน จะได้รับใบอนุญาตให้ทำการค้าและจำหน่ายสิ่งเทียมอาวุธปืนในสถานที่ทำการค้าเดียวกัน ได้รวมทั้งสิ้นไม่เกินห้า

ใบอนุญาตเฉพาะสถานที่ทำการค้าที่ตั้งอยู่ในเขตท้องที่กรุงเทพมหานคร และไม่เกินหนึ่งใบอนุญาตสำหรับในจังหวัดอื่น

โดยหลังจากที่เจ้าพนักงานท้องที่สืบสวนสอบสวนผู้ขออนุญาตแล้วจะส่งสำนวนทั้งหมดพร้อมด้วยคำขอรับอนุญาตไปยังกระทรวงมหาดไทย เพื่อประกอบการพิจารณาทุกคราวที่มีการขออนุญาต (คำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ 109/2535, ลว 10 กุมภาพันธ์ 2535)

โดยบุคคลใดประสงค์จะสั่ง นำเข้า หรือค้าซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืนให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามแบบ ป.1 ต่อนายทะเบียนท้องที่ โดยนายทะเบียนท้องที่จะอนุญาตให้ออกใบอนุญาตสั่ง นำเข้าตามแบบ ป.2 ส่วนการอนุญาตให้ค้าจะออกตามแบบ ป.5

5. การนำสิ่งเทียมอาวุธไปใช้ในทางมิชอบอาจเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาในประเทศไทยได้

5.1 ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียง โดยทั่วไป

ในกรณีที่ผู้นำสิ่งเทียมอาวุธปืน ไปข่มขู่บุคคลอื่นให้กลัวหรือจำยอมกระทำการใดทั้งที่ไม่ยอมหรือกระทำการนั้นกรณีเช่นนี้ เป็นความผิดในการข่มขืนใจผู้อื่น โดยทำให้กลัวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 309 ซึ่งบัญญัติว่า

ผู้ใดข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใดหรือจำยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียงหรือทรัพย์สินของผู้ถูกข่มขืนใจนั้นเองหรือของผู้อื่นหรือโดยใช้กำลังประทุษร้ายจนผู้ถูกข่มขืนใจต้องกระทำการนั้น ไม่กระทำการนั้นหรือจำยอมต่อสิ่งนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าความผิดวรรคแรกได้กระทำโดยมีอาวุธปืน หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่ห้าคนขึ้นไป หรือได้กระทำเพื่อให้ผู้ถูกข่มขืนใจทำ ถอน ทำให้เสียหาย หรือทำลายเอกสารสิทธิอย่างใด ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ซึ่งเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาในหมวดของความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ และชื่อเสียง อันเป็นความผิดต่อเสรีภาพ โดยทั่วไป กล่าวคือ องค์ประกอบความผิดในส่วนการกระทำเริ่มต้นที่การทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียงหรือทรัพย์สิน กฎหมายไม่ใช่คำว่า “ขู่เชิญว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต ฯลฯ” ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 337 จึงทำให้การกระทำต่างกันไปตาม การทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายไม่ได้หมายความจำกัดแต่เฉพาะว่าผู้กระทำจะก่ออันตรายให้เกิดขึ้น โดยตนเอง อาจเป็นอันตรายที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติหรือผู้อื่นก่อให้เกิดขึ้น โดยผู้กระทำไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเลยก็ได้ ต่างกับการ “ขู่เชิญว่าจะทำอันตราย” ซึ่งหมายความว่าผู้กระทำจะก่อให้เกิดอันตรายขึ้น โดยตนเองหรือให้ผู้อื่นกระทำให้เกิดอันตรายนั้นขึ้น

อันตรายต่อชีวิต คือ ตาย อันตรายต่อร่างกายคงจะหมายความถึงกายหรือจิตใจได้รับ ความเสียหาย จะถึงอันตรายแก่กายหรือจิตใจตามมาตรา 295 แห่งประมวลกฎหมายอาญา หรือไม่ก็ได้ ส่วนอันตรายต่อเสรีภาพ หมายความว่า การจำต้องกระทำหรือไม่กระทำการใด ๆ โดยไม่สมัครใจ เช่น ถูกกักขัง ถูกบังคับให้ย้ายที่อยู่ ที่ทำการ บังคับให้ไปหรือไม่ให้ไปไหน ให้เคลื่อนไหวกว้างหรือไม่ให้เคลื่อนไหวกว้างกาย เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น เช่น บังคับให้พูดให้เขียนหรือไม่ให้พูดไม่ให้เขียน อันตรายต่อชื่อเสียง เช่น ถูกหมิ่นประมาท ถูกกระทำให้อับอายขายหน้า ทำให้อาจารย์หรือเปิดความลับ อันตรายต่อทรัพย์สิน เช่น ทำลายทรัพย์สิน เผาบ้าน รื้อหลังคา พังประตูหน้าต่างไม่ให้อยู่ในบ้าน รวมทั้งทรัพย์สินไม่มีรูปร่าง คือ สิทธิที่มีราคาและถือเอาได้ เช่น สิทธิในหนี้ เป็นต้นว่าจะไล่ออกจากงาน อันตรายต่อสิ่งเหล่านี้จะเป็นแก่ผู้ถูกข่มขืนใจหรือผู้อื่นก็ได้ ไม่จำเป็นที่ผู้อื่นนั้นจะต้องมีสัมพันธ์อันใดกับผู้ถูกข่มขืนใจ ข้อสำคัญ คือ ผู้กระทำให้คิดว่าได้รับผลจากการทำให้ผู้ถูกข่มขืนใจกลัวอันตรายที่จะเกิดแก่ผู้อื่นจึงได้กระทำไป การทำให้กลัวตามมาตรา 295 นั้น จะทำโดยวิธีใดก็ได้ อาจทำโดยหลอกไม่คิดจะทำให้เกิดอันตรายจริงตามที่ขู่ก็ได้ (จิตติ ดิงศภัทย์, 2545, หน้า 284) เช่น ใช้ปืนไม่มีลูก หรือปืนของเล่นหลอกกว่าจะทำร้าย เป็นต้น

ข่มขืนใจผู้อื่น คือ ทำให้ผู้อื่นนั้นจำต้องทำ ไม่กระทำหรือยอมให้กระทำ ข่มขืนใจอันเป็นการกระทำอันเดียวกับการทำให้กลัวหรือใช้กำลังประทุษร้ายนั่นเอง แต่หมายความตามไปอีกว่าต้องมีผลเกิดขึ้น คือ ความจำยอมตามที่ถูกข่มขืนใจ การกระทำที่เป็นการข่มขืนจึงเป็นการกระทำที่รวมการทำให้กลัวหรือใช้กำลังประทุษร้ายกับผลที่จำยอมตามที่ถูกระทำเข้าด้วยกัน ข่มขืนใจผู้อื่นเป็นข้อความที่บัญญัติขึ้นเพื่อแสดงว่าการทำให้กลัวหรือใช้กำลังประทุษร้ายต้องมีผลเกิดขึ้นเป็นการข่มขืนใจผู้ถูกระทำโดยมีสัมพันธ์ระหว่างการกระทำกับผลนั้น เป็นการบังคับที่ผู้ถูกข่มขืนใจมิได้มีใจสมัคร กล่าวคือ การทำให้ผู้อื่นกลัวจะเกิดอันตรายหรือจะใช้กำลังประทุษร้ายนั้น เป็นเหตุให้ผู้ถูกระทำรู้สึกว่าจะต้องอนุโลมตามคำบังคับ มิใช่ทำโดยสมัครใจด้วยการวินิจฉัยตัดสินของตนเองโดยเสรี ความผิดฐานนี้เป็นความผิดต่อเสรีภาพในการตัดสินใจ (จิตติ ดิงศภัทย์ , 2545, หน้า 287)

จำยอม คงไม่หมายความเพียงผู้ถูกข่มขืนใจแสดงกิริยาหรือวาจายอมเท่านั้น แต่ต้องมีการยอมรับการกระทำหรือเหตุการณ์อย่างหนึ่งอย่างใดเกิดขึ้นแล้วด้วย เช่นยอมให้ผู้กระทำยืมรถของผู้ถูกข่มขืนใจขับไปชั่วคราว มิใช่เพียงแต่ผู้ถูกข่มขืนใจพูดว่ายอมเท่านั้น หากต้องมีการเอารถไปใช้แล้ว แม้แต่เพียงขณะหนึ่ง ไม่ต้องรอจนให้รถเสร็จตามต้องการจนเลิกใช้ ต่างกับการข่มขืนใจตามมาตรา 337 ที่เพียงแต่ยอมจะให้ก็จะมีความผิด การกระทำ ไม่กระทำ หรือจำยอมต่อสิ่งใดตามที่บัญญัติไว้ นี้ มีความหมายกว้างขวางไม่มีจำกัด เช่น ใช้ปืนจี้บังคับให้คนขับรถให้นั่งเฉย ๆ เอามือวางไว้ที่พวงมาลัย เป็นต้น มาตรา 295 นี้จึงคลุมถึงความผิดฐานอื่น ๆ ได้อีกหลายฐาน เช่น ถ้าบังคับ

ให้กระทำความผิด ก็เป็นการใช้ตามมาตรา 84 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ถ้าบังคับให้ส่งทรัพย์ก็อาจเป็นกรร โชกหรือชิงทรัพย์ ถ้าบังคับให้จำยอมต่อการกระทำทางเพศก็เป็นความผิดในฐานนั้น ๆ เหล่านี้เป็นต้น จึงต้องแล้วแต่การกระทำที่ถูกบังคับนั้นทำให้เป็นความผิดฐานใดอีกหรือไม่ อาจเป็นความผิดหลายบทหรือหลายกระทงตามมาตรา 90 หรือ 91 แห่งประมวลกฎหมายอาญา แล้วแต่กรณี ดังนั้น ความผิดสำเร็จตามมาตรา นี้จะเป็นความผิดได้ก็ต่อเมื่อผู้ถูกข่มขืนใจได้กระทำ ไม่กระทำ หรือจำยอมต่อสิ่งที่ข่มขืนใจ แม้จะเพียงเล็กน้อยบางส่วนไม่เต็มตามที่ถูกข่มขืนใจก็ตาม ก็ย่อมเป็นความผิดสำเร็จแล้ว

5.2 ความผิดฐานกรร โชกทรัพย์

ในกรณีที่ผู้นำสิ่งเทียมอาวุธปืน ไปข่มขู่ผู้อื่น โดยประสงค์ต่อทรัพย์ ซึ่งบุคคลนั้นใช้สิ่งเทียมอาวุธปืนดังกล่าวเพื่อให้บุคคลอื่นหลงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืนจริง กรณีเช่นนี้เป็นความผิดกรร โชกทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 337 ซึ่งบัญญัติว่า

ผู้ใดข่มขืนใจผู้อื่นให้ยอมให้หรือยอมจะให้ตนหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน โดยขู่เชื้ญว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพชื่อเสียงหรือทรัพย์สินของผู้ถูกขู่เชื้ญ หรือของบุคคลที่สาม จนผู้ถูกข่มขืนใจยอมเช่นนั้น ผู้นั้นกระทำความผิดฐานกรร โชก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี และปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรานี้มีข้อความทำนองเดียวกันกับมาตรา 303 แห่งกฎหมายลักษณะอาญาเดิม แต่เปลี่ยนวัตถุประสงค์แห่งการกระทำจากทรัพย์มาเป็นประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน ทำให้มีความหมายกว้างยิ่งขึ้นรวมถึงความผิดต่อสิทธิที่มีค่าเป็นเงิน ไม่เฉพาะแต่การกระทำต่อทรัพย์สินโดยตรงเท่านั้น (จิตติ ดิงศรัทย์ , 2545, หน้า 712) การทำลอนหรือทำลายหนังสือสำคัญตามมาตรา 303 เดิม ก็คงเป็นสิทธิซึ่งเป็นประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินนั่นเอง

องค์ประกอบความผิดในส่วนการกระทำเริ่มต้นด้วยการ “ใช้กำลังประทุษร้าย” ซึ่งมาตรา 1 (6) ให้บทนิยามว่า หมายความว่า ทำการประทุษร้ายแก่กายหรือจิตใจของบุคคล ไม่ว่าจะทำด้วยใช้แรงกายภาพหรือด้วยวิธีอื่นใด และให้หมายความรวมถึงการกระทำใด ๆ ซึ่งเป็นเหตุให้บุคคลใดอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ ไม่ว่าจะโดยใช้ยาทำให้มีเมมา สะกดจิต หรือใช้วิธีอื่นใดอันคล้ายคลึงกัน “ประทุษร้าย” หรือทำร้ายมีความหมายอย่างเดียวกัน คือ ทำให้เสียหาย เป็นภัย ตามความหมายในมาตรา 290 แต่มิได้มุ่งถึงผลที่เป็นอันตรายแก่กายหรือจิตใจตาม มาตรา 295 การประทุษร้ายต้องกระทำแก่ “กายหรือจิตใจของบุคคล” มิใช่ทำแก่ทรัพย์สิน ชื่อเสียง เสรีภาพ ซึ่งอยู่ในความหมายของการขู่เชื้ญ การจับ การขังเป็นการกระทำต่อเสรีภาพ โดยสภาพแม้กระทำต่อตัวคน ก็ไม่เป็นการกระทำที่เป็นภัยแก่กายหรือจิตใจในตัวเอง แต่อาจมีการกระทำแก่กายในการจับหรือขัง เช่น ใช้กำลังจับมือ รัคคอ มัดมือไว้ เป็นต้น ซึ่งการกระทำในส่วนนี้ ก็ต้องถือว่าเป็นการ

กระทำแก่กายด้วย ไม่แต่เพียงกระทำต่อเสรีภาพเท่านั้น การกระทำแก่กายได้แก่ทำให้เจ็บป่วยเปราะ
 เปื้อน เปียก ร้อน เย็นกว่าปกติจนถึงเป็นภัยต่อกาย เช่น เทอูจจระระรด ถ่ายปัสสาวะรดตัวคน เป็นต้น
 การกระทำต่อจิตใจ ได้แก่ทำให้ตกใจ ทำให้หมดสติ ไม่แต่เพียงเกิดความรู้สึกกลัว โกรธ หรือเสียใจ
 น้อยใจ เจ็บใจ แค้นใจ ซึ่งเป็นแต่เพียงอารมณ์

ขู่เจ็ญว่าจะทำอันตราย เป็นการแสดงว่าจะทำให้เกิดภัยแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ผู้ถูกขู่เจ็ญจะ
 กลัวหรือ ไม่กลัวก็เป็นการขู่เจ็ญอาจขู่ตรง ๆ หรือใช้ถ้อยคำหรือกิริยาให้เข้าใจเช่นนั้น โดยไม่ขู่ตรง ๆ
 ก็ได้ การขู่ว่าจะทำร้ายอาจทำได้ทั้งที่ผู้ขู่ไม่ตั้งใจจะทำร้ายจริง ถ้าทำโดยเจตนาให้ผู้ถูกขู่เข้าใจว่าจะ
 ถูกทำร้ายก็เป็นการขู่ เช่น ใช้ปืนไม่มีกระสุนขู่ว่าจะยิง ซึ่งผู้ถูกขู่เข้าใจว่ามีกระสุนก็เป็นการขู่ ใช้ปืน
 ไม่มีกระสุนขู่จริง ๆ แต่ผู้ถูกขู่เข้าใจว่าขู่เล่น ๆ ก็สำเร็จเป็นการขู่ ผู้ถูกขู่ไม่กลัวก็สำเร็จเป็นการขู่แต่
 ไม่สำเร็จเป็นการกรร โชก เป็นได้แก่พยายามกรร โชกเช่นเดียวกับขู่จริงแต่ผู้ถูกขู่ไม่กลัว

ข่มขืนใจผู้อื่นให้ยอมให้หรือยอมจะให้ เป็นการกระทำอันเป็นลักษณะของการ
 ประทุษร้ายหรือขู่เจ็ญ เป็นการกระทำถัดจากการประทุษร้ายหรือขู่เจ็ญ คือเรียกเอาประโยชน์โดย
 การประทุษร้ายหรือขู่เจ็ญข่มขืนใจ ถ้าผู้กระทำร้ายไม่ได้ข่มขืนใจให้ยอมให้หรือยอมจะให้ แต่
 ผู้ถูกกระทำร้ายกลัวและขอให้ประโยชน์เสียเอง แม้ผู้กระทำร้ายหรือขู่จะรับเอาก็เป็นความคิดขึ้น
 ภายหลังการประทุษร้ายหรือขู่เจ็ญไม่เป็นกรร โชก การข่มขืนใจนั้นเมื่อมีการประทุษร้ายหรือขู่เจ็ญ
 ขึ้นแล้วก็มีความหมายแต่เพียงว่าเป็นการบังคับเอาโดยผู้ถูกขู่เจ็ญมิได้สมัครใจการยอมให้หรือยอม
 จะให้โดยถูกบังคับเช่นนั้นไม่ใช่ยินยอมโดยสมัครใจ ถ้าผู้ถูกประทุษร้ายหรือขู่เจ็ญไม่กลัว แต่ยอม
 ให้โดยเหตุอย่างอื่น เช่น เพื่อจับกุมผู้กระทำความผิด ก็ไม่มีผลเป็นการข่มขืนใจ อาจเป็นเพียงข่ม
 พยายามกรร โชก อย่างไรก็ดี ถ้าผู้ถูกบังคับจำเป็นต้องยอมให้เพราะถูกทำร้ายหรือกลัวจะถูกทำร้าย
 ไม่เป็นการให้โดยสมัครใจ แม้จะเตรียมหลักฐานไว้เพื่อจับกุมหรือเอาทรัพย์สินคืนภายหลัง เช่นทำ
 เครื่องหมายไว้ที่ธนบัตร ก็ยังเป็นความผิดสำเร็จ

ความผิดตามมาตรา นี้ สำเร็จเมื่อผู้ถูกข่มขืนใจยอมตามที่ถูกบังคับเช่นว่านั้น คือ ยอม
 ให้ประโยชน์ในเวลาที่ยังบังคับเอานั้น หรือยอมจะให้ประโยชน์ในภายหน้าก็เป็นผลสำเร็จ ถ้ายอมให้
 ประโยชน์อย่างอื่นแทนประโยชน์ที่เรียกเอา แต่ผู้กระทำไม่ยอมรับ ไม่ถือเป็นการยอมตามที่เรียกเอา
 แต่ถ้าผู้ขู่เจ็ญยอมจะรับเอาประโยชน์อื่นแทนประโยชน์ที่เรียกเอา ก็ถือได้ว่าเป็นประโยชน์ที่ได้มา
 โดยการข่มขืนใจ เป็นความผิดสำเร็จเช่นเดียวกัน ดังนั้น การยอมให้หรือยอมจะให้ต้องเป็นผลจาก
 การข่มขืนใจ คือยอมเพราะกลัวการทำร้าย เป็นผลจากการประทุษร้ายหรือขู่เจ็ญว่าจะทำอันตราย
 ดังกล่าวมาแล้ว

5.3 ความผิดลหุโทษ

ในกรณีที่ผู้นำสิ่งเทียมอาวุธปืน ไปข่มขู่ผู้อื่นเพื่อให้ผู้อื่นหวาดกลัวเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 392 ซึ่งบัญญัติว่า

ผู้ใดทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือความตกใจโดยการขู่เข็ญ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

“ขู่เข็ญ” คือ แสดงว่าจะทำให้เกิดภัยแก่เขา จะเป็นภัยที่เกิดในทันทีหรือต่อไปภายหลังก็ได้ อาจทำโดยกิริยา วาจาโดยตรงหรือโดยให้เข้าใจเช่นนั้น ซึ่งต้องทำให้ผู้ถูกขู่ทราบถึงการขู่ว่าจะทำร้ายนั้น ศาลเคยวินิจฉัยว่าเจ็ววานจะฟันและไล่ไปอีก 5-6 ศอก ไม่เป็นการขู่ตามมาตรานี้ แต่ต่อมาจึงมีกรณีที่ศาลวินิจฉัยว่า ศ. ถือมีตรงเข้ามาจะแทง ม. ม. ว่าผมไม่สู้และวิ่งหนี แสดงว่า ม. กลัวภัยที่จะเกิดเป็นความผิดตามมาตรานี้ แต่รวมเป็นส่วนหนึ่งของการพยายามทำร้ายร่างกาย (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 40/2509) การกระทำตามมาตรานี้ ต้องเกิดผล คือ กลัวหรือตกใจ แต่ไม่ต้องเกิดผลต่อไปถึงยอมให้ทำอะไรดังมาตรา 309 ถ้าขู่แต่ไม่กลัวไม่ตกใจ ก็ไม่ลงโทษฐานพยายาม เพราะยกเว้นตามมาตรา 105 ผู้เสียหายกลัวหรือไม่ คู่ที่พฤติการณ์ แม้จะบอกว่าไม่กลัว ตามพฤติการณ์ที่จำเลยกับพวกเข้าไปในเคหสถานของผู้เสียหายเวลาเที่ยงคืน ใช้อาวุธขู่ผู้เสียหายมิให้เกี่ยวข้องห้ามปรามการกระทำของจำเลยกับพวก โดยปกคดีย่อมทำให้เกิดความกลัวหรือความตกใจ และผู้เสียหายก็ไม่กล้าขัดขืนยอมปฏิบัติตามที่ขู่เข็ญแสดงว่า การขู่เช่นนั้นทำให้ผู้เสียหายเกิดความกลัวแล้ว จึงเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 392 แม้การขู่จะไม่สามารถทำร้ายได้จริง ถ้าเกิดผล คือ ผู้ถูกขู่กลัวก็เป็นความผิด เช่น ใช้ปืนไม่มีกระสุนขู่จะยิง แต่ผู้ถูกขู่เชื่อว่ามีกระสุน (จิตติ ดิงศภัทย์ , 2545, หน้า 1235)

ดังจะเห็นได้จากบทบัญญัติเกี่ยวกับการลงโทษกรณีที่บุคคลนำเอาสิ่งเทียมอาวุธปืน เช่น ปืนที่ใช้เพื่อการกีฬา ปืนที่เป็นของเล่น หรือปืนที่เป็นของรางวัลมิไว้ใช้เพื่อเก็บสะสม ไปใช้ผิดวัตถุประสงค์จะมีโทษตามประมวลกฎหมายอาญาไม่ว่าจะเป็นการกระทำความผิด หรือไม่ก็เป็นความผิดลหุโทษฐานทำให้บุคคลอื่นเกิดความกลัวหรือตกใจซึ่งมีโทษน้อยมากเมื่อเทียบกับการนำอาวุธปืนจริงไปใช้ในการก่อเหตุทางอาญา

ทั้งนี้กระทรวงมหาดไทยเคยมีหนังสือหารือ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา(เรื่องเสร็จที่ 846/2551) สรุปความว่า นายฉัฐพงษ์ กิ่งแก้ว ประธานชมรมบีบี กัน อำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย มีหนังสือถึงอธิบดีกรมการปกครอง ขอให้หารือว่าบีบี กัน เป็นอาวุธปืนตาม พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 หรือไม่ และประชาชนที่ครอบครองบีบี กัน อยู่ขณะนี้มีความผิดตามพระราชบัญญัติดังกล่าวหรือไม่ หากผิดกฎหมายต้องปฏิบัติอย่างไรให้ถูกต้อง

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ 11) ได้พิจารณาข้อหารือประกอบกับข้อเท็จจริงดังกล่าวแล้วมีความเห็นในแต่ละประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ปัญหาที่ว่าบีบี กัน เป็นอาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธ พ.ศ.2 490 หรือไม่ นั้น เห็นว่า มาตรา 4 (1) และ (2) แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2501 ได้กำหนดบทนิยามคำว่า อาวุธปืน ให้หมายความรวมถึงอาวุธทุกชนิดซึ่งใช้ส่งเครื่องกระสุนปืน โดยวิธีระเบิดหรือกำลังดันของแก๊สหรืออัดลมหรือเครื่องกลใดซึ่งต้องอาศัยอำนาจของพลังงานและกำหนดนิยามคำว่า “อาวุธปืน” ให้หมายความรวมถึงอาวุธทุกชนิดซึ่งใช้ส่งเครื่องกระสุนปืน โดยวิธีระเบิดหรือกำลังดันของแก๊สหรืออัดลมหรือเครื่องกลใดซึ่งต้องอาศัยอำนาจของพลังงานและกำหนดบทนิยามคำว่า “เครื่องกระสุนปืน” ให้หมายความรวมถึงกระสุนโคด กระสุนปราย กระสุนแตก เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า วัตถุที่บีบี กัน ใช้ส่งด้วยกำลังดันของแก๊สหรืออัดลม คือ สิ่งที่ทำมาจากพลาสติกหรือเซรามิกสังเคราะห์ซึ่งมิใช่เครื่องกระสุนปืน นอกจากนั้น ยังปรากฏข้อเท็จจริงว่า โดยสภาพโครงสร้างของบีบี กัน ที่ผลิตจากพลาสติกและเหล็กกรรมดาบางส่วนซึ่งไม่มีความแข็งแรงทนทานเพียงพอที่จะใช้บีบี กัน เป็นอาวุธส่งเครื่องกระสุนปืนได้ ดังนั้น บีบี กัน จึงไม่เป็นอาวุธปืนตามบทนิยามคำว่า “อาวุธปืน” แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490

ประเด็นที่สอง ปัญหาที่ว่า หากบีบี กัน เป็นอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2 490 ประชาชนที่ครอบครองบีบี กัน อยู่ในขณะนี้โดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ถือเป็นผู้ฝ่าฝืนตามมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 หรือไม่ นั้น เห็นว่า เมื่อได้ให้ความเห็นในประเด็นที่หนึ่งแล้วว่าบีบี กัน ไม่เป็นอาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2 490 จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาในประเด็นนี้

กรมการปกครองมีหนังสือถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติขอหารือว่า ปืนอัดลมเบาและเครื่องกระสุนปืน (บีบี กัน) จะถือเป็นอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน หรือสิ่งเทียมอาวุธปืน ตาม พ.ร.บ.อาวุธปืน หรือไม้อย่างไร ซึ่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติตอบข้อหารือสรุปได้ว่า ปืนอัดลมเบา (บีบี กัน) ตามตัวอย่างที่กรมการปกครองส่งไปให้ตรวจพิสูจน์ เป็นสิ่งเทียมอาวุธปืนตามมาตรา 4 (5) แห่ง พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ เนื่องจากมีสภาพคล้ายอาวุธปืน แต่ไม่สามารถส่งเครื่องกระสุนปืนได้ และคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5793/2544 วินิจฉัยว่า ตามผลการตรวจพิสูจน์ปรากฏว่า อาวุธปืน

ของกลางเป็นสิ่งเทียมอาวุธปืนพกชนิดอัตโนมัติใช้ยิงกับลูกกระสุน พลาสติกทรงกลมขนาด 6 มิลลิเมตร ซึ่งใช้ยิงทำอันตรายแก่ชีวิตและวัตถุไม่ได้ มีไซ้อาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 คณะกรรมการพิจารณา ร่างกฎหมายของกระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาวัตถุที่เรียกว่า บีบี กัน ซึ่งกลไกการทำงานเลียนแบบ อาวุธปืน มีขนาด สีสัน รูปร่างและน้ำหนักใกล้เคียงกับอาวุธปืน ยกเว้นกระสุนที่ทำมาจากเม็ด พลาสติกหรือผลิตภัณฑ์เซรามิกสังเคราะห์ ที่มีน้ำหนักเบาตั้งแต่ 0.12 กรัม ไปจนถึง 0.50 กรัม และมี เส้นผ่าศูนย์กลาง 6 มิลลิเมตร หรือ 8 มิลลิเมตร มีความเร็วต้นและแรงปะทะที่ 280 ฟุตต่อวินาที จึงมีความเห็นว่า บีบี กัน เป็นอาวุธปืน พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้ เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 และให้กรมการปกครองไปพิจารณาดำเนินการในส่วนที่ เกี่ยวข้องต่อไป

ตามปัญหาที่เกิดขึ้นดังที่ได้แสดงข้างต้นนั้นเห็นว่าเมื่อพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่อง กระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 ไม่สามารถควบคุมการซื้อขาย พกพา สิ่งเทียมอาวุธปืนได้ ย่อมเป็นช่องว่างในการเกิดขึ้นของปัญหาอาชญากรรมต่าง ๆ อันเป็น ปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมได้ ซึ่งผู้ศึกษาเห็นว่าควรทำการแก้ไขและจำกัดห้ามสิ่งเทียมอาวุธปืนมิให้มีการแพร่หลายอย่างไรซึ่งการควบคุมจากกฎหมายต่อไป

การควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนของต่างประเทศ

จากการศึกษาถึงกฎหมายของต่างประเทศ ก็เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ทราบถึงความแตกต่างกับกฎหมายของไทยในประเด็นต่าง ๆ และสามารถประเมินได้ถึงผลที่เกิดขึ้นจากการใช้ กฎหมายในประเทศนั้น ๆ ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการนำมาปรับปรุงแก้ไขกฎหมายของไทย ได้ แต่อย่างไรก็ตามกฎหมายของแต่ละประเทศต่างก็พัฒนามาจากพื้นฐานแนวความคิด สภาพ แวดล้อม และวัฒนธรรมที่แตกต่าง ในการศึกษาครั้งนี้จึงได้เลือกศึกษากฎหมายของประเทศที่มีการ เล่นกีฬابیบี กัน และกีฬาฟันท์บอลเช่นเดียวกับประเทศไทย ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น , ประเทศ สาธารณรัฐประชาชนจีน , ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยจะศึกษาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การควบคุมสิ่ง เทียมอาวุธปืน ไม่เกี่ยวกับการนำเข้า การผลิต หรือจำหน่าย ในบทนี้ผู้ศึกษาจะขอกล่าวถึงการ ควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนของทั้ง 3 ประเทศ อันมีลักษณะภาพรวมของการควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืน ที่ใช้บังคับของประเทศเหล่านั้น ดังนี้

1. ประเทศญี่ปุ่น

ในประเทศญี่ปุ่น ปืนแอร์ซอฟต์ กันถูกกฎหมาย แต่ไม่ได้ยิงด้วยพลังงานปลายปาก
กระบอกปืนเหนือ 0.98 จูลน์

ความต้องการที่ถูกกฎหมายกำหนดให้ผู้ผลิตแบบปืนแอร์ซอฟต์ กันเพื่อป้องกันความ
เป็นไปได้ของอาวุธจำลองที่เปลี่ยนแปลงในอาวุธจริง มาตรฐานประกอบด้วยการใช้โลหะจุด
หลอมเหลวต่ำ และพลาสติกที่ไม่ยืดหยุ่นในส่วนประกอบด้านโครงสร้างและในความประสานงาน
กันของส่วนประกอบทางกลศาสตร์ด้วยส่วนประกอบและระบบกลไกของอาวุธจริง การทดสอบ
เกือบทั้งหมดถูกนำมาใช้โดยสำนักงานตำรวจแห่งชาติของญี่ปุ่นคืออาวุธจำลองสามารถสร้างควัน
และไฟในการเกิดมลภาวะเป็นพิษได้ มาตรฐานเหล่านี้ทำให้ประสบความสำเร็จในญี่ปุ่น มันถูกค้น
พบว่าองค์ประกอบทางอาชญากรรมครอบคลุมว่ามันง่ายกว่าที่จะซื้ออาวุธที่ไม่ถูกกฎหมายในการ
เปรียบเทียบกับ การดัดแปลงอาวุธแบบจำลองต่าง ๆ ที่ทำหน้าที่คล้ายกัน เนื่องด้วยความเป็นจริงนี้
อาชญากรรมส่วนมากเกี่ยวข้องกับการคุกคามของอันตรายทางกายที่เกิดขึ้นจากอาวุธเหล่านี้ อาวุธที่
เห็นได้ในภาครัฐเชื่อได้ว่าเป็นของเล่นของรัฐ

กฎหมายควบคุมอาวุธปืนในประเทศญี่ปุ่นนั้นมีเข้มงวดมาก โดยการควบคุมจากกฎหมาย
อาวุธปืนและดาบ หรือ ที่เรียกว่า Firearms and swords control law: F.S.C law กล่าวคือ อาวุธปืน
ภายใต้การควบคุมตามกฎหมายดังกล่าวนี้มีหลายประเภท อาทิ ปืนที่ใช้ในการล่าสัตว์ เช่น ปืนลูก
ซองและปืนไรเฟิล เป็นต้น หรือ ปืนที่ใช้กันโดยทั่วไป เช่น ปืนพก ปืนกล ปืนขนาดเล็ก เป็นต้น
หรืออาวุธปืนอื่น ๆ เช่น ปืนใหญ่ เป็นต้น เนื่องจากลักษณะการใช้ที่แตกต่างกันของอาวุธปืน
ประเทศญี่ปุ่นจึงมีกฎเกณฑ์ในการบังคับใช้และบทลงโทษที่แตกต่างกันตามประเภทของปืน
โดยเฉพาะกฎหมายของประเทศนี้ได้บังคับกับปืนออตลมเบาและเครื่องกระสุนปืน บีบี กัน ไว้อย่าง
เคร่งครัด กล่าวคือ ห้ามมิให้มีการจำหน่ายปืนออตลมเบาและเครื่องกระสุนปืน บีบี กัน ใ้บุคคลที่มี
อายุไม่เกิน 18 ปีและได้จำกัดความแรงเอาไว้มิให้เกินกว่า 320 ฟุตต่อวินาที ซึ่งอาวุธปืนมีความ
แรงอยู่ที่ 1,000 ฟุตต่อวินาที ขึ้นไป ดังนี้ หากความแรงของปืนออตลมเบาและเครื่องกระสุนปืน บีบี กัน
เกินกว่า 320 ฟุตต่อวินาที กฎหมายของประเทศญี่ปุ่นก็จะถือว่าเป็นการกระทำอันละเมิดต่อ
บทบัญญัติของกฎหมายทันที

ในขณะเดียวกัน การมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองเพื่อป้องกันนั้น โดยหลักการแล้วใน
ประเทศญี่ปุ่นต้องห้ามมิให้ครอบครอง เนื่องจากถือว่าอาวุธปืน โดยเฉพาะปืนพกนั้น เป็นอุปกรณ์ที่
ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตและร่างกาย แต่อย่างไรก็ตาม แม้บุคคลผู้ที่ครอบครองอาวุธปืน โดยเฉพาะ
ปืนพกนั้น แม้จะครอบครองโดยมิชอบด้วยกฎหมายแต่ใช้ในการป้องกันก็จะมีบทนิรโทษกรรมโดย

สมัครใจ (Voluntary surrender provisions) กล่าวคือ บุคคลผู้มีอาวุธปืนโดยมิชอบด้วยกฎหมายใช้ในการป้องกัน หากยอมรับว่าตนมีอาวุธปืนโดยไม่ได้รับอนุญาตจากรัฐแล้ว ก็จะได้รับโทษน้อยกว่าบุคคลผู้มีสิทธิได้รับอนุญาตให้ครอบครองอาวุธปืนดังกล่าวได้นั้น ต้องปรากฏว่า เป็นบุคคลผู้มีหน้าที่การงาน อาทิ เจ้าพนักงานตำรวจ เป็นต้น โดยคณะกรรมการรักษาความปลอดภัยเป็นผู้ให้การอนุญาตและใช้ดุลพินิจในการออกใบอนุญาตให้แก่อำชีพที่เห็นว่าสมควรจะมีอาวุธปืนไว้ในครอบครอง

2. เครื่องรัฐออสเตรเลีย

แอร์ซอฟต์กัน คือสิ่งที่ยังไม่เป็นที่ยอมรับโดยตรงในเครื่องรัฐ ออสเตรเลียภายใต้กฎหมายรัฐและสหพันธรัฐ การตรากฎหมายและกฎระเบียบ แอร์ซอฟต์กัน ถูกกำหนดขึ้นมาพร้อมด้วยอาวุธสงครามที่มีรูปแบบทางการทหารที่ต้องห้ามหรือปืนกล เนื่องด้วยลักษณะที่ปรากฏให้เห็นและการทำงานแบบอัตโนมัติของ แอร์ซอฟต์กัน กฎหมายแห่งรัฐและสหพันธรัฐห้ามการมีไว้ในครอบครองหรือการนำเข้าอาวุธแบบจำลองของแอร์ซอฟต์กันที่นำมาจำลองแบบไว้ ส่งผลให้การมีแอร์ซอฟต์กันไว้โดยชอบด้วยกฎหมายในเครื่องรัฐออสเตรเลียเป็นการยาก

ในปัจจุบันการแข่งกีฬามีส่วนผลักดันให้แอร์ซอฟต์กันถูกอ้างถึงว่าเป็นสไนเปอร์ ไรเฟิล (ซึ่งไม่ใช่อาวุธขอโตเมติกแบบจำลอง) และแก๊สที่นำมาใช้เป็นพลังงานของปืนพก (ไม่ได้ทำงานแบบอัตโนมัติ) ถูกนำเข้ามาในบางรัฐของเครื่องรัฐออสเตรเลีย เช่น รัฐควีนส์แลนด์ การครอบครองหรือนำเข้าอุปกรณ์เหล่านี้ต้องขอใบอนุญาตและการขออนุญาตครอบครองจากสาขาการออกใบอนุญาตครอบครองอาวุธของแต่ละรัฐ และใบอนุญาตและการขออนุญาตแต่ละครั้งต้องมี “เหตุผลที่น่ารับฟัง” เกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้น แอร์ซอฟต์กัน ไม่ได้ถูกนำมาพิจารณาตามเหตุผลที่อ้างมาเพราะว่า (1) ไม่มีกีฬาที่ใช้อาวุธประเภทนี้ และ (2) ไม่มีขอบเขตที่จะอนุญาตในการใช้แอร์ซอฟต์กันในที่ต่าง ๆ ดังนั้น ไม่มีแนวทางที่จะเป็นเจ้าของ, นำเข้า, ครอบครอง หรือใช้ปืนแอร์ซอฟต์ในเครื่องรัฐออสเตรเลียได้

ในแต่ละรัฐของ เครื่องรัฐออสเตรเลียมีกฎระเบียบที่แตกต่างกันในเรื่องการใช้ แอร์ซอฟต์กัน กฎระเบียบในบางรัฐมีดังต่อไปนี้

2.1 รัฐนิว เซ้าท์ เวสต์ อาวุธปืนจำลองหรือการเลียนแบบอาวุธทั้งหมดถูกจัดหมวดหมู่ไว้เป็นอาวุธต้องห้ามและมันผิดกฎหมายสำหรับบุคคลที่จะเป็นเจ้าของหรือครอบครองมันใน NSW ปราศจากการได้รับมอบอำนาจของการอนุญาต และการอนุญาตสำหรับอาวุธต้องห้ามจำกัดต่อประชาชน และ/หรือ องค์กรผู้ซึ่งมีจุดประสงค์พิเศษ ตัวอย่างเช่น ผู้สวมเกราะแสดงละคร, หน่วยข่าวกรองตำรวจ NSW ได้แบ่งหมวดหมู่ของแอร์ซอฟต์กัน ว่าเป็นอาวุธต้องห้ามเนื่องด้วยลักษณะที่ปรากฏให้เห็นของมันที่คล้ายคลึงกับอาวุธจริง

2.2 รัฐควีนส์แลนด์ แอร์ชอฟต์ กัน จำลองซึ่งมีการเกิดไฟแบบอโตเมติกและ/ หรือลักษณะที่เกิดขึ้นคล้ายกับอาวุธสงครามรูปแบบทางทหารที่ต้องห้ามหรือปืนกลที่ห้ามเป็นเจ้าของหรือครอบครอง แอร์ชอฟต์ กัน จำลองแบบยิงเดี่ยวและกึ่งอัตโนมัติถูกจัดหมวดหมู่ภายใต้ใบอนุญาตลำดับ A, B หรือ H

2.3 รัฐเซาท์ ออสเตรเลีย อาวุธแอร์ชอฟต์กัน มีอัตราความเร็ว 1 เมตรจากปลายกระบอกปืนภายใต้ 180 ฟุตต่อวินาทีไม่ใช่อาวุธในเซาท์ ออสเตรเลียที่ไม่ถูกจำกัด อาวุธปืนแอร์ชอฟต์อยู่เหนือ 180 ฟุตต่อวินาที 1 เมตรจากปลายกระบอกปืนเป็นอาวุธและจัดอยู่ในอาวุธหมวด A หรือ B ปืนพกจัดอยู่ในหมวด H

2.4 รัฐวิกตอเรีย อาวุธแอร์ชอฟต์ กัน ไม่ได้รับอนุญาตในรัฐวิ กตอเรียภายใต้การตรวจกฎหมายแห่งรัฐวิกตอเรียและตำรวจรัฐวิกตอเรียจะไม่ออกเอกสารการมอบอำนาจสำหรับการนำเข้าแอร์ชอฟต์กัน

2.5 รัฐเวสเทินออสเตรเลีย อาวุธแอร์ชอฟต์กันไม่ได้รับอนุญาตในรัฐเวสเทินออสเตรเลียและสำนักงานตำรวจ รัฐเวสเทิน ออสเตรเลียจะไม่ออกเอกสารการมอบอำนาจสำหรับการนำเข้าอาวุธแอร์ชอฟต์กัน

การตรวจกฎหมายนำมาใช้โดยจารีตประเพณีของชาวออสเตรเลียการให้บริการการป้องกันอาณาเขตสำหรับการนำเข้าอาวุธเป็นกฎระเบียบตามจารีตประเพณี (การนำเข้าต้องห้าม) ปี 1956 กฎข้อ 4A และตาราง 6 ของกฎระเบียบเหล่านี้ที่อธิบายความต้องการสำหรับการนำเข้าอาวุธ รวมทั้งแอร์ชอฟต์กัน กฎระเบียบเหล่านี้ไม่ได้แตกต่างกันในความต้องการการอนุญาตระหว่างแอร์ชอฟต์กันและปืนพก (ทั้งสองอยู่ในตารางที่ 6, ส่วนที่ 2, ข้อที่ 9) ไม่ใช่ระหว่างปืนยาวแอร์ชอฟต์ กันและปืนยาวทั่วไป (ตารางที่ 6, ส่วนที่ 2, ข้อที่ 1) อาวุธปืนแอร์ชอฟต์กันซึ่งเป็นระบบอโตเมติกที่ถูกจัดหมวดหมู่โดยแยกออกมาเป็นที่คล้ายคลึงกันกับอาวุธปืนทั่วไปภายใต้ตารางที่ 6, ส่วนที่ 2, ข้อที่ 12 ต้องการการอนุญาตของสำนักงานการมอบอำนาจทั่วไปสำหรับการนำเข้า ความแตกต่างกันสำหรับผู้นำเข้าแอร์ชอฟต์กันจากอาวุธปืนทั่วไปถูกลดความแตกต่างลงเกี่ยวกับการได้รับการอนุญาตนำเข้าจากตำรวจรัฐ

แอร์ชอฟต์ กัน ในเครือรัฐ ออสเตรเลียถูกทดแทนโดย สภาแอร์ชอฟต์ กัน ออสเตรเลีย สำหรับข้อมูลเกี่ยวกับกฎหมายอาวุธปืนแอร์ชอฟต์ กันและสถานะในการออกกฎหมายรวมถึงอาวุธปืนแอร์ชอฟต์กันในเครือรัฐออสเตรเลียไปเยี่ยมชมที่เว็บไซต์ของสภา

3. ประเทศสหรัฐอเมริกา

ภายใต้กฎหมายสหพันธรัฐ, ปืนแอร์ซอฟต์ ก้าน ไม่ได้ถูกจัดหมวดหมู่ว่าเป็นอาวุธร้ายแรง และถูกกฎหมายสำหรับคนทุกเพศทุกวัย นี่คือการตีความสำหรับกฎหมายในแต่ละรัฐ อย่างไรก็ตาม ในบางเมืองและศูนย์กลางประชากรบางแห่งในการให้คำจำกัดความเกี่ยวกับอาวุธร้ายแรงภายใน ลักษณะที่กำหนดรวมทั้งการทำงานและการใช้งานของมันด้วย ดังนั้น การสร้างแอร์ซอฟต์ ก้านต้องเป็นไปภายใต้เงื่อนไขของกฎหมาย ตัวอย่างเช่น ปืนแอร์ซอฟต์ ก้านที่อยู่ในรัฐแคลิฟอร์เนียสามารถซื้อได้โดยบุคคลที่มีอายุเกิน 18 ปี อย่างไรก็ตาม ไม่มีกฎหมายที่บ่งชี้ความต้องการในเรื่องอายุที่จะขายปืนแอร์ซอฟต์ก้าน ผู้ขายต้องพิสูจน์ว่าผู้ซื้ออายุ 18 ปี หรือแก่กว่านั้น

ปลายส่วนปืนขนาด 6 มม. ต้องเสียบนส่วนปลายของปืนแอร์ซอฟต์ ก้าน (หรือรูปร่างที่ชัดเจน/ โปร่งใส) เพื่อกำหนดว่ามันใช้สำหรับการค้าเท่านั้น ตามกฎหมายท้องถิ่นเปลี่ยนแปลงไปได้ตลอดเวลาหรือไม่ก็ต้องเก็บรักษาไว้อย่างดี ในหลาย ๆ สถานที่ที่ไม่มีกฎหมายที่จะจำกัดการเคลื่อนย้ายหรือการแทนที่ แต่ว่าคนหนึ่งควรตรวจสอบกฎหมายท้องถิ่นก่อนสร้างการดัดแปลงแก้ไขใด ๆ

เครื่องหมายการค้าของปืนแอร์ซอฟต์ ก้าน ต้องเปลี่ยนแปลงไปซึ่งผู้ผลิตไม่ได้มีสัญญาอนุญาตกับผู้ผลิตของอาวุธจริง ตัวอย่างเช่น Classic Army มีสัญญาอนุญาตกับ ArmaLite ดังนั้นเครื่องหมายการค้าสามารถคงอยู่ในอาวุธของ ArmaLite ที่นำเข้ามาได้ คุณให้ปืน “ไม่ได้รับอนุญาต” ผ่านด่านศุลกากรด้วยเครื่องหมายการค้าที่กำหนด ขณะที่ปืนที่ได้รับอนุญาตต้องอยู่ในด่านศุลกากรโดยตัวแทนศุลกากร House Resolution 607 ที่สนับสนุนในช่วงต้นปี 2007 จะเปลี่ยนแปลงสิ่งนี้ถ้าผ่านได้ การยอมรับการนำเข้าเครื่องหมายการค้าที่มีอยู่ถ้าไม่มีข้อตกลงระหว่างผู้ผลิตอาวุธจริงและผู้ผลิตอาวุธเลียนแบบ

ความคล้ายคลึงกันระหว่างอาวุธจริงและอาวุธเลียนแบบคือเพียงพอที่จะนำมาใช้ในการเชื่อมโยงกันระหว่างการเสริมอำนาจกฎหมายท้องถิ่นถ้าปืนแอร์ซอฟต์ ก้านถูกนำมาใช้ในภาครัฐ ตัวอย่างเช่น ถ้าบางคนพยายามที่จะก่อการร้ายด้วยปืนแอร์ซอฟต์ ก้าน พวกเขาจะถูกจับถ้าปืนแอร์ซอฟต์ก้านเป็นอาวุธจริง

3.1 กฎหมายควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนของนิวยอร์ก ต้องการของเล่นที่แท้จริงหรืออาวุธเลียนแบบที่สร้างขึ้นด้วยพลาสติกที่มีสีสดใส เมืองนิวยอร์กทำหทารครอบครองอาวุธปืนหรือไรเฟิลหรือเครื่องมือที่คล้ายคลึงกันซึ่งอำนาจที่เหมาะสมไม่เป็นไปตามกฎหมายที่ไว้ใบอนุญาต คูประมวลกฎหมายการบริหารเมืองนิวยอร์ก 10 - 131 (b) และประมวลกฎหมายการบริหารเมืองนิวยอร์ก 10 - 131 (g) (1) (a)

3.2 กฎหมายควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนของรัฐมิชิแกน ยอมรับการซื้อปืนแอร์ซอฟต์กัน อย่างไรก็ตาม พวกมันต้องมีปลอกสีส้มบนปลายกระบอกปืน

3.3 กฎหมายควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนของรัฐเท็กซัส ยอมรับปืนแอร์ซอฟต์ กันให้เป็นเจ้าของ แต่ว่าในหลายเมืองต้องการปืนแอร์ซอฟต์กันชั่วคราวเท่านั้นขณะที่ภายนอกเมืองจำกัด

3.4 กฎหมายควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนของรัฐอิลลินอยส์ พิจารณาการขนส่งหรือการจำหน่ายปืนแอร์ซอฟต์กันที่ผิดกฎหมาย มันทำให้ถูกกฎหมายตอนนี้เพื่อเปลี่ยนปลอกสีส้มของปืนแอร์ซอฟต์กัน

3.5 กฎหมายควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนของรัฐมินเนโซต้า เป็นเรื่องผิดกฎหมายสำหรับเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 14 ปีที่จะครอบครองปืนแอร์ซอฟต์ กัน ไม่แม้แต่อยู่ภายใต้การตรวจสอบของผู้ปกครองหรือผู้ใหญ่ และเป็นเรื่องผิดกฎหมายสำหรับเด็กคนอื่นที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ที่จะซื้อปืนแอร์ซอฟต์โดยไม่ได้รับการอนุญาตจากผู้ปกครอง เมืองเซนต์ ปอล และ มินเนโพลิส ปืนแอร์ซอฟต์กันไม่สามารถที่นำมาใช้ในภาครัฐไม่ว่ากรณีใด ๆ ก็ตาม ปืนแอร์ซอฟต์กันไม่สามารถนำมาใช้ในที่สาธารณะได้ มันเป็นเรื่องถูกกฎหมายที่จะครอบครองปืนแอร์ซอฟต์ กัน ในเมืองเหล่านี้ได้นานเท่ากับที่พวกมันถูกขนส่งมา

3.6 รัฐอาร์คันซอ ได้ผ่านพระราชบัญญัติเมื่อเร็ว ๆ นี้ ให้ควบคุมปืนแอร์ซอฟต์ กัน พระราชบัญญัติแจ้งว่าอาวุธเลียนแบบเหล่านี้เป็นอันตรายต่อสุขภาพและความปลอดภัยของบุคคล เนื่องจากเจ้าหน้าที่ร่างกฎหมายไม่สามารถกำหนดได้ว่าอาวุธเป็นของจริงหรือไม่ พระราชบัญญัติไม่ได้ควบคุมอาวุธเลียนแบบ (รวมถึงปืนแอร์ซอฟต์ กัน) ซึ่งใส่สีส้มให้มากกว่าสีดำ, น้ำตาล, ฟ้า, เงิน หรือ โลหะ ไม่ใช่อาวุธเลียนแบบซึ่งสร้างขึ้นด้วยวัสดุโปร่งแสงหรือโปร่งใส การกำหนดรายละเอียดของอาวุธให้ทุกคนได้ทราบ

กฎหมายควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนของรัฐอาร์คันซอ

รัฐบัญญัติเพื่อคุ้มครองสุขภาพ ความปลอดภัย และสวัสดิภาพของประชาชนรัฐอาร์คันซอโดยลดความเป็นไปได้ที่อาวุธปืนเทียมจะถูเข้าใจผิดว่าเป็นของจริงและเพื่อวัตถุประสงค์อื่น (ชื่อรอง รัฐบัญญัติอาร์แคนซอว่าด้วยอาวุธปืนเทียมสำหรับเด็ก (The Arkansas children's imitation firearma Act))

การประชุมสามัญแห่งรัฐอาร์คันซอให้บังคับใช้กฎหมายต่อไปนี้

มาตรา 1 การประชุมสามัญเห็นว่า

(1) เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่โรงเรียน และบุคคลอื่น เข้าใจผิดว่าอาวุธจำลอง (Replica weapons) ซึ่งเด็กถือเอาไว้เป็นอาวุธจริง ย่อมทำให้สุขภาพและความปลอดภัยของชาวอาร์คันซอตกอยู่ในภาวะเสี่ยง

- (2) พลเรือน รวมทั้งเด็ก ถูกฆ่าตายในรัฐอาร์คันซอและในรัฐอื่น ๆ เมื่อปืนของเล่น (Toy gun) ถูกเข้าใจผิดว่าเป็นปืนจริง หรือปืนจริงถูกเข้าใจผิดว่าเป็นของเล่น
- (3) มีความเสี่ยงที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะถูกเจ้าหน้าที่ยิง เนื่องจากเจ้าหน้าที่ไม่สามารถระบุรูปแบบอาวุธที่ชัดเจน และ
- (4) เป็นการเสียเวลาและทรัพยากรในการต้องส่งหน่วยแก้ไขสถานการณ์ด้านอาวุธ (Armed response team) เข้าดูเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับอาวุธเทียม

มาตรา 2 ให้แก้ไขประมวลกฎหมาย (Code) รัฐอาร์คันซอ ลักษณะ (Title) 20 หมวด 27 โดยเพิ่มเติมอนุมาตรา ซึ่งมีใจความ ดังนี้

20-27-2101 นิยาม

(a) คำว่า “อาวุธเทียม” ตามที่ใช้ในมาตรานี้ หมายถึง ของเล่นซึ่งมีสภาพเหมือนทุกประการ (Identical in appearance) กับอาวุธปืนของจริง ที่สร้างขึ้น ออกแบบ และผลิตขึ้นหลัง ค.ศ. 1898 ได้แก่

- (1) ปืนอัดแก๊ส (Air - soft gun)
- (2) ปืนจำลอง (Replica nonguns)
- (3) ปืนฉีดน้ำ (Water gun)

(b) “อาวุธปืนเทียม” ไม่ได้หมายรวมถึง

(1) อาวุธปืนโบราณจำลองเพื่อการสะสมและใช้จริงไม่ได้ (Nonfiring) ที่สร้างขึ้นก่อน ค.ศ. 1898

(2) ปืนบีบีแบบดั้งเดิม (Traditional BB) ปืนเพนต์บอล หรือปืนยิงกระสุนเพลลิต (Pellet-firing Air Guns) ซึ่งใช้แรงดันอากาศในการยิงกระสุน หรือ

(3) เครื่องมือ (Device)

(A) ซึ่งปลั๊กแข็งสีส้ม (Orange solid plug) หรือรางปืนยึดติดโดยถาวรกับปลายของลำกล้องปืน (Muzzle end) หรือลำกล้องปืน (Barrel) ที่มีความลึกไม่เกินกว่า 16 มิลลิเมตร (6 มม.)

(B) ซึ่งพื้นผิวภายนอกทั้งหมดเป็นสีอื่น นอกเหนือจากสีดำ สีน้ำตาล สีน้ำเงิน สีเงิน หรือสีโลหะ

(C) ซึ่งสร้างขึ้นด้วยวัสดุโปร่งใส (Transparent) หรือ กึ่งโปร่งแสง (Translucent) ที่ช่วยให้สามารถสังเกตเห็นส่วนประกอบทั้งหมด (Complete Contents) ของเครื่องมือได้

20-27-2102 ห้ามจำหน่ายอาวุธปืนเทียม - บทลงโทษ

(a) การขายหรือการเสนอขายอาวุธปืนเทียมภายในรัฐนี้ ไม่ว่าทางไปรษณีย์หรือโดยวิธีการอื่นใดก็ตาม ถือว่าไม่ชอบด้วยกฎหมาย ยกเว้น ตามที่อนุมาตรา (b) ของมาตรานี้กำหนดไว้

(b) บุคคลสามารถขายหรือเสนอขายปืนเทียม ถ้าเครื่องมือดังกล่าวมีจุดประสงค์เพื่อ

- (1) การส่งออกระหว่างรัฐ (Interstate) หรือ ไปต่างประเทศ
 - (2) การใช้งานโดยชอบด้วยกฎหมายในการสร้างภาพยนตร์
 - (3) การใช้งานในการแข่งขันกีฬาหรือการแข่งขันที่ได้รับการรับรองหรือมีกติกา กำหนด
 - (4) การใช้งานในกิจการกลาโหมในทางการทหารหรือพลเรือน หรือพิธีการ (Ceremonial activity) หรือ
 - (5) การจัดแสดงสาธารณะ (Public display) ที่ได้รับอนุญาตจากโรงเรียนรัฐหรือเอกชน (Public or Private Schools)
- (c) ให้อัยการระดับนคร (City attorney) หรืออัยการผู้ฟ้องคดี (Prosecuting attorney) นำคดีผู้ละเมิดอนุมาตรา 6) เข้าพิจารณาโดยมีระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันดอลลาร์สหรัฐ (1 ,000 ดอลลาร์สหรัฐ) สำหรับการละเมิดแต่ละกรณี

3.7 กฎหมายควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนของรัฐ โรดไอแลนด์

รัฐบัญญัติว่าด้วยความผิดทางอาญา - กีฬาฟันท์บอล

มาตรา 1 ให้แก้ไขมาตรา 11-47-42 ของกฎหมายทั่วไป (General laws) ในหมวด (Chapter) 11 - 47 ที่มีชื่อเรียกว่า “อาวุธ” ดังนี้

11-47-42 ห้ามใช้อาวุธอื่นใดนอกจากอาวุธปืน (Firearms)-(a) (1) ห้ามบุคคลใดถือ หรือครอบครองหรือ พยายามใช้อุปกรณ์ หรืออาวุธ ซึ่งเรียกกันโดยทั่วไปว่า กระบอง (Blackjack), หน้าไม้ (Slingshot), ไม้ตะบองของตำรวจ (Billy), กระบองแซนด์คลับ (Sandclub), ถุงทราย (Sandbag), สนับโลหะ (Metal knuckles), ถุงมือ (Slap glove), กระบองสั้น (Bludgeon), ปืนซ็อตไฟฟ้า (Stungun) หรือที่เรียกกันว่าอาวุธ “กังฟู” (Kung - Fu Weapons) เพื่อทำร้ายบุคคลอื่น และห้ามบุคคลใดถือ หรือ ครอบครอง กริช (Dagger), ดาบสั้นสองคม (Dirk), มีดสั้น (Stiletto), ไม้ตะพดซ่อนดาบ (Sword-in-cane), มีดโบว์ (Bowie Knife) หรืออาวุธที่คล้ายคลึงกันที่ใช้ฟันหรือแทงผู้อื่น โดยมีเจตนาไม่ชอบด้วยกฎหมายเพื่อทำร้ายผู้อื่น และห้ามบุคคลใดสวม หรือถือด้วยวิธีปิดบัง ซ่อนเร้นซึ่งอุปกรณ์หรืออาวุธดังกล่าว หรือมีดโกน (Razor) หรือมีดชนิดใดก็ตามที่มีใบมีด (Blade) ยาวเกินสาม นิ้ว โดยวัดจากด้ามจับซึ่งใบมีดปักอยู่ จนถึงปลายใบมีด หรืออาวุธอื่นใดเป็นชนิดหรือมีคุณสมบัติเดียวกันนี้ ห้ามบุคคลใดถือ หรือ ครอบครอง หรือพยายามใช้ปืนเพนต์บอล (Paintball gun) ทำร้ายผู้อื่น เว้นแต่จะเป็นไปตามที่มาตรา 11 -4 7-63 และ 1 1-47-64 กำหนด ผู้ใดละเมิดสิ่งนี้

อนุมาตรานี้ (Subsection) กำหนดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันดอลลาร์สหรัฐ (1,000 ดอลลาร์สหรัฐ) หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ยึดอาวุธที่ตรวจพบ

(2) ในระหว่างที่ถูกจำคุกในเรือนจำผู้ใหญ่ (Adult correctional institutions) บุคคลใดที่ละเมิดสิ่งทีอนุมาตราที่กำหนด ต้องระวางโทษปรับไม่ต่ำกว่าหนึ่งพันดอลลาร์สหรัฐ (1,000 ดอลลาร์สหรัฐ) แต่ไม่เกินสามพันดอลลาร์สหรัฐ (3,000 ดอลลาร์สหรัฐ) หรือ จำคุกไม่ต่ำกว่าหนึ่งปีแต่ไม่เกิน 5 ปี หรือ ทั้งจำทั้งปรับ และให้ยึดอาวุธที่ตรวจพบ

(b) ห้ามบุคคลจำหน่ายให้กับผู้มีอายุต่ำกว่า 18 ปี โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้ปกครองของผู้เยาว์ (Minor's parent) หรือผู้ปกครองผู้เยาว์โดยชอบด้วยกฎหมาย (Legal guardian) ซึ่ง ระเบิดกลิ่นเหม็น (Stink bomb), ระเบิดบอง (Blackjack) หน้าไม้ (Slingshot), ไม้ตะบองของตำรวจ (Bill), ระเบิดบองแซนด์คลับ (Sandclub), ถุงทราย (Sandbag), สนับโลหะ (Metal knuckles), ถุงมือ (Slap glove), ระเบิดบองสั้น (Bludgeon), ปืนช็อตไฟฟ้า (Stungun), ปืนเพนต์บอล (Paintball gun) หรือเรียกกันโดยทั่วไปว่าอาวุธ “กังฟู” (Kung-Fu weapons), กริช (Dagger), ดาบสั้นสองคม (Dirk), มีดสั้น (Stiletto), ดาบที่อยู่ในฝัก (Sword-in-cane), มีดโบว์ (Bowie knife), หรือมีดโกน (Razor) หรือมีดชนิดใดก็ตามที่มีใบมีด (Blade) ยาวเกินกว่าสาม (3) นิ้ว ตามที่อนุมาตรา (a) อธิบายไว้ หรือดาวหลายแฉก (Multi-pronged Star) มีปลายแหลมคม ที่ออกแบบเพื่อใช้เป็นอาวุธ ซึ่งเรียกกันโดยทั่วไปว่า ดาวกระจายแบบจีน (Chinese Throwing star) ยกเว้น ผู้สอนศิลปะป้องกันตัวและได้รับอนุญาตตามมาตรา 5-43-1 จึงสามารถถือและครอบครองดาวหลายแฉกที่มีปลายแหลมคมได้ เฉพาะประกอบการสอนเท่านั้น ผู้ใดละเมิดสิ่งทีอนุมาตราที่กำหนดต้องระวางโทษปรับไม่ต่ำกว่า 1,000 ดอลลาร์สหรัฐ แต่ไม่เกิน 3,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือ จำคุกไม่ต่ำกว่า 1 ปีแต่ไม่เกิน 5 ปี หรือ ทั้งจำทั้งปรับ และให้ยึดอาวุธที่ตรวจพบ

มาตรา 2 หมวด 11 - 47 ของกฎหมายทั่วไปที่มีชื่อว่า “อาวุธ” ให้แก้ไขตามมาตราต่อไปนี้

11 - 47 - 64 การใช้ปืนเพนต์บอล

(a) ปืนเพนต์บอลใช้ได้เฉพาะพื้นที่ที่กำหนดไว้สำหรับการใช้ปืนเพนต์บอลเพื่อนันทนาการ (Recreational paintball gun)

(b) ผู้ใช้งานปืนเพนต์บอลเพื่อนันทนาการต้องสวมเครื่องแต่งกายและแว่นตาป้องกันอุบัติเหตุ (Protective clothing and eyewear)

(c) ไม่เวลาใดก็ตาม ห้ามขนย้ายปืนเพนต์บอลโดยวางปืนเพนต์บอลไว้ในห้องโดยสารของรถยนต์ ขณะทำการขนย้ายปืนเพนต์บอลออกนอกพื้นที่ที่กำหนดไว้สำหรับการใช้ปืนเพนต์บอลเพื่อนันทนาการ ปืนเพนต์บอลต้องไม่บรรจุกระสุน (Unloaded) ถึงบรรจุก๊าซ (Gas cylinder) ต้องแยก

ออกจากตัวปืนเพนต์บอล หรือไม่มีก๊าซอยู่ในถัง และต้องบรรจุไว้ในกล่องปิดมิดชิด (Closed cases) ขณะที่ทำการขนย้ายโดยถือด้วยตนเอง

มาตรา 3 รัฐบัญญัตินี้มีผลบังคับใช้เมื่อผ่านการเห็นชอบ

3. 8 กฎหมายควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนของรัฐแมสซาชูเซตส์

ส่วน 5 อาชญากรรม บทลงโทษ และกระบวนการในคดีอาญา ลักษณะ 1

อาชญากรรมและบทลงโทษ หมวด 269 อาชญากรรมต่อความสงบสุขของประชาชน (ผู้ศึกษาออกเฉพาะมาตราที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเทียมอาวุธปืน มาตรา 10 (a) (5) (6) และมาตรา 12B)

มาตรา 10 (a) ผู้ใดก็ตาม ยกเว้นผู้ได้รับการยกเว้นตามกฎหมาย จงใจมีไว้ในครอบครอง หรือจงใจมีไว้ใน การควบคุมของตนภายในรถยนต์ ซึ่งอาวุธปืน ตามคำนิยามในมาตรา 121 ของหมวด 141 ไม่ว่าจะบรรจุกระสุนหรือ ไม่ก็ตาม โดยไม่ได้

(5) ปฏิบัติตามในเรื่องการครอบครองปืนลมไรเฟิล หรือปืนบีบีกัน ตามข้อบังคับในมาตรา 12B รวมทั้ง ผู้ใดจงใจมีไว้ในครอบครอง หรือจงใจมีไว้ใน การควบคุมของตนภายในรถยนต์ ซึ่งปืนไรเฟิลหรือปืนสั้น (Short guns) ไม่ว่าจะบรรจุกระสุนหรือ ไม่ก็ตาม โดยไม่ได้

(6) ปฏิบัติตามในเรื่องการครอบครองปืนลมไรเฟิล หรือปืนบีบี กัน ตามข้อบังคับในมาตรา 12B ต้องระวางโทษจำคุกในเรือนจำของรัฐ (State prison) ไม่น้อยกว่า 2 ปีครึ่งแต่ไม่เกิน 5 ปี หรือไม่น้อยกว่า 18 เดือน แต่ไม่เกิน 2 ปีครึ่งในสถานคุมขัง (Jail) หรือสถานคัดัดندان (House of correction) ไม่ให้ลดโทษตามคำตัดสิน ดังกล่าวให้เหลือต่ำกว่า 18 เดือน หรือระงับโทษ (Suspended) และผู้กระทำความผิดตามอนุมาตรานี้ไม่มีสิทธิรับการคุม ความประพฤติ (Probation) การพักการลงโทษ (Parole) การให้ออกไปทำงานภายนอกเรือนจำโดยไม่มีการควบคุม (Work Release) หรือการอนุญาตให้หนักโทษออกจากเรือนจำได้ก่อนครบกำหนดโทษโดยมีเงื่อนไข (Furlough) หรือการลดโทษจากการมีความประพฤติดี (Good conduct) จนกว่าได้รับโทษตามคำพิพากษาดังกล่าวแล้ว 18 เดือน อย่างไรก็ตาม ผู้อำนวยการเรือนจำ (Commissioner of correction) อาจให้ผู้กระทำความผิดตามอนุมาตรานี้ได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวภายใต้การควบคุม (Custody) ของเจ้าหน้าที่เรือนจำแห่งนั้น ๆ ตามคำแนะนำของพัศดี (Warden) ผู้อำนวยการเรือนจำ (Superintendent) หรือนุคคลอื่นผู้รับผิดชอบ เรือนจำ (Other Person in charge of a Correctional Institution) ก็ได้ โดยการปล่อยตัวชั่วคราวต้องเป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์ต่อไปนี้เท่านั้น คือ ไปงานศพบญาติ ไปเยี่ยมญาติป่วยหนัก (Critically Ill) หรือไปรับบริการทางการแพทย์หรือทางจิตเวช (Psychiatric) ฉุกเฉิน ซึ่งเป็นบริการที่เรือนจำนั้น ๆ ไม่มี การดำเนินคดีตามอนุมาตรานี้ไม่สามารถให้ทัณฑ์บน (Continued without a finding) หรือ รอ ลงอาญา (Placed on file) ได้

มาตรา 12B ปีนลมไรเฟิล การครอบครองโดยผู้เยาว์ การยิง

มาตรา 12 B ห้ามผู้เยาว์ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี มีปืนลมไรเฟิล หรือที่เรียกว่าปืนบีบี กันไว้ในการครอบครอง ขณะที่อยู่ในสถานที่ซึ่งสาธารณะชน (Public) มีสิทธิเข้าไปได้ เว้นแต่ว่าผู้เยาว์จะมีผู้ใหญ่หนึ่งคน (An adult) อยู่ด้วย หรือผู้เยาว์เป็นผู้ถือใบอนุญาตกิจกรรมกีฬาหรือการล่าสัตว์ (Holder of a sporting or hunting license) หรือ มีหนังสืออนุญาต (Permit) จากหัวหน้าตำรวจของเมือง (Chief of police of the town) ซึ่งผู้เยาว์พำนักอยู่ ให้อนุญาตแก่ผู้เยาว์ในการครอบครองดังกล่าว ห้ามผู้ใดยิงปืนบีบี กัน กระสุนเพลิงเล็ก หรือวัตถุอื่นออกจากปืนลมไรเฟิล หรือที่เรียกว่าปืนบีบี กัน จากหรือตามถนน ซอย (Alley) ทางสาธารณะ (Public way) หรือทางรถไฟ ที่ดินสงวนสำหรับทางรถไฟ (Railway right of way) และห้ามผู้เยาว์ที่อายุต่ำกว่า 18 ปียิงปืนบีบี กัน กระสุนเพลิงเล็ก หรือวัตถุอื่นออกจากปืนลมไรเฟิล หรือที่เรียกว่าปืนบีบี กัน ยกเว้น ผู้เยาว์จะมีผู้ใหญ่หนึ่งคนอยู่ด้วย หรือเป็นผู้ถือใบอนุญาตกิจกรรมกีฬาหรือการล่าสัตว์ ผู้ใดก็ตามที่ละเมิดมาตรานี้ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 100 ดอลลาร์ และให้ยึดปืนลมไรเฟิล หรือปืนบีบี กัน หรืออาวุธอื่น โดยปืนลมไรเฟิล หรือปืนบีบี กัน หรืออาวุธอื่นที่ยึดจากการกระทำความผิดตามมาตรานี้ให้ส่งไปยังผู้บังคับการตำรวจของรัฐ ตามการอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรของศาล (Written Authority of the Court) ซึ่งผู้บังคับการตำรวจของรัฐสามารถกำจัด (Dispose) สิ่งของดังกล่าวได้ด้วยขั้นตอนตามที่อธิบายไว้ในมาตรา 10 (The Commonwealth of Massachusetts, Online, 2010)

หลักเกณฑ์การขออนุญาตเกี่ยวกับอาวุธปืน ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490

จากการศึกษาแนวความคิด และเจตนารมณ์กฎหมายอาวุธปืนข้างต้นเห็นได้ว่าการควบคุมการมี ใช้อะไรปืนติดตัวในอดีตนั้น ให้สิทธิเสรีภาพกับประชาชนมากกว่าอาวุธปืน ตั้งแต่การซื้อ ขาย แลกเปลี่ยน โอน รวมทั้งการผลิตอาวุธปืน แต่จะเป็นอาวุธปืนที่มีสมรรถภาพที่ไม่ร้ายแรงแต่จะมีข้อห้ามเกี่ยวกับการยิงปืน เพราะหากข้าราชการผู้ใหญ่ ผู้น้อยต้องการฝึกหัดยิงปืน ต้องแจ้งขออนุญาตต่อเจ้าพนักงานกรมมหาดไทยก่อนเพื่อไม่ให้เกิดอันตรายต่อประชาชน และห้ามประชาชนถืออาวุธที่ทำให้เป็นที่หวาดเสียวแก่สาธารณชนหรือไปที่ชุมนุมสาธารณะสถานต่าง ๆ โดยจะห้ามเด็ดขาด และมีบทลงโทษหากอาวุธปืนนั้นบรรจุกระสุนเป็นหลักในการถืออาวุธดังกล่าว เพราะคำนึงถึงความสงบเรียบร้อยของประชาชนเป็นสำคัญ

จนกระทั่งปัจจุบัน พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 ได้กำหนดข้อห้ามบุคคลทั่วไปมี ใช้อะไรปืนติดตัวเป็นหลัก โดยบุคคลใดฝ่าฝืนข้อห้ามถือว่ามี ความผิดและมีบทลงโทษ แต่ทั้งนี้ก็มีได้หมายความว่ากฎหมาย

จะเคร่งครัดเสียทีเดียว แต่มีข้อยกเว้นให้บุคคลที่ประสงค์จะมี ไร่และพาอาวุธปืนติดตัว ก็อาจขอ อนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ได้ ทั้งนี้ ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขว่าต้องเป็นการออกให้แก่บุคคล สำหรับใช้ในการป้องกันตัวหรือทรัพย์สิน หรือในทางกีฬา หรือยิงสัตว์และต้องประกอบด้วยบุคคล ที่จะออกใบอนุญาตให้ได้ต้องเป็นบุคคลผู้มีคุณสมบัติครบถ้วนตามกฎหมายกำหนด จึงถือได้ว่า กฎหมายอาวุธปืนของไทย ในกรณีที่บุคคลทั่วไปมี ไร่และพาอาวุธปืนของไทย บุคคลทั่วไปจะมี ไร่ และพาอาวุธปืนติดตัวไปนั้นเป็นข้อยกเว้นจากหลักที่ห้ามบุคคลทั่วไป มี ไร่และพาอาวุธปืนติดตัว ซึ่งหลักเกณฑ์การขออนุญาตเกี่ยวกับอาวุธปืนตาม “พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุ ระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490” มี 2 ประเด็น คือ

1. หลักเกณฑ์การขออนุญาตมีและใช้อาวุธปืน

พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธ ปืน พ.ศ.2490 ได้วางหลักเกณฑ์การขออนุญาตมีและใช้อาวุธปืนไว้ดังนี้ (วิภาส จารุพงษ์, 2547, หน้า 45-47)

- 1.1 ห้ามมิให้ผู้ใดทำ ซ้อม มี ไร่ ส่ง หรือนำเข้า ซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืน เว้น แต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ (มาตรา 7)
- 1.2 การออกใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนนั้น ให้ออกได้ 3 กรณี คือ สำหรับใช้ในการ ป้องกันตัวหรือทรัพย์สิน สำหรับใช้ในการกีฬา หรือสำหรับในการใช้ยิงสัตว์ (มาตรา 9 วรรคแรก)
- 1.3 ใบอนุญาตใบหนึ่งให้ออกได้สำหรับอาวุธปืนกระบอกหนึ่งเท่านั้น (มาตรา 9 วรรคสอง)
- 1.4 อาวุธปืนที่ออกใบอนุญาตให้ จะต้องให้นายทะเบียนทำเครื่องหมายประจำอาวุธ ปืนนั้นไว้ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา 10) เรียกว่า เครื่องหมายประจำอาวุธปืนแต่ละ กระบอก
- 1.5 บุคคลที่จะออกใบอนุญาตให้ได้ต้องเป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติครบถ้วนตาม กฎหมายกำหนด (มาตรา 13)
- 1.6 เจ้าพนักงานที่มีอำนาจออกใบอนุญาตให้แก่บุคคลที่ได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ อาวุธปืน คือ อธิบดีกรมตำรวจ สำหรับในเขตกรุงเทพมหานครและทั่วราชอาณาจักรและผู้ว่า ราชการจังหวัดเฉพาะรายในเขตจังหวัดของตน (มาตรา 22)
- 1.7 ใบอนุญาตสำหรับให้มีและใช้อาวุธปืน มีกำหนดอายุตลอดเวลาที่ผู้รับใบอนุญาต เป็นเจ้าของอาวุธปืนนั้น (มาตรา 23(3))
- 1.8 การที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ได้ ตามมาตรา 7 ได้กำหนดประเภท ชนิด และขนาดของอาวุธปืน (มาตรา 55) กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2522)

1.9 ภายหลังได้รับใบอนุญาตแล้วบุคคลที่นายทะเบียนท้องถิ่นที่อนุญาตยังต้องมีเงื่อนไขในการปฏิบัติตามข้อกำหนดอีก เช่น กรณีอาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตสูญหาย (มาตรา 21) กรณีผู้ได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนย้ายถิ่นที่อยู่ (มาตรา 62) กรณีผู้ได้รับใบอนุญาตตาม (มาตรา 64) ในกรณีใบอนุญาตสูญหาย (มาตรา 69)

1.10 กรณีที่ปรากฏภายหลังพบว่าผู้ที่ได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ซึ่งออกใบอนุญาตให้ไม่ได้ (มาตรา 66) หรือผู้รับใบอนุญาตมาแล้ว ต่อมาตกเป็นผู้ซึ่งจะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้ (มาตรา 65) คือ กรณีขาดคุณสมบัติ ซึ่งกฎหมายกำหนดให้นายทะเบียนเพิกถอนใบอนุญาต โดยผู้ได้รับอนุญาตต้องส่งอาวุธปืนและใบอนุญาต เพื่อนายทะเบียนดำเนินการขายทอดตลาด ตามกฎหมายต่อไป (มาตรา 67)

1.11 หากบุคคลใดฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา 7 กฎหมายกำหนดบทลงโทษต้องระวางโทษจำคุก ตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท (มาตรา 72)

1.12 หากบุคคลใดฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา 21 มาตรา 62 มาตรา 64 มาตรา 69 กฎหมายกำหนดบทลงโทษ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท (มาตรา 83)

2. หลักเกณฑ์การขออนุญาตพาอาวุธปืนติดตัววิภาส จารุพงษ์ 2547, หน้า 47 - 49)

2.1 การออกใบอนุญาตให้บุคคลใดพาอาวุธปืนติดตัวได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนจากนายทะเบียนท้องถิ่นแล้วเท่านั้น หมายความว่าบุคคลที่จะพาอาวุธปืนติดตัวได้นั้นจะต้องมีใบอนุญาตทั้งสองประเภท

2.2 บุคคลใดจะพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะไม่ได้ เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตให้พาอาวุธปืนติดตัว (มาตรา 8 ทวิ)

2.3 ซ้อยกเว้นกรณีไม่มีใบอนุญาตพาอาวุธปืนติดตัวเข้าไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ ต้องมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ (มาตรา 8 ทวิ)

2.4 ข้อห้ามเด็ดขาดสำหรับบุคคลใดที่จะพาอาวุธปืนไปโดยเปิดเผย โดยไม่จำกัดว่าเป็นเวลาและสถานที่ใด หรือพาไปในที่ชุมนุมที่ได้จัดมีขึ้นเพื่อนมัสการ การรื่นเริง การมหรสพ หรือการอื่นใด (มาตรา 8 ทวิ วรรคสอง) แม้จะเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้พาอาวุธปืนติดตัวก็ไม่คุ้มครอง เป็นการต้องห้ามทั้งสิ้น

2.5 ใบอนุญาตให้พาอาวุธปืนติดตัวนั้น ผู้มีอำนาจออกใบอนุญาต คือ อธิบดีกรมตำรวจ หรือ ผู้ว่าราชการจังหวัด เช่นเดียวกับการขออนุญาตมี ใช้อาวุธปืน (มาตรา 22)

2.6 ใบอนุญาตให้พาอาวุธปืนติดตัวมีอายุหนึ่งปีนับแต่วันออก (มาตรา 23 (7))

2.7 หากบุคคลใดฝ่าฝืนบทบัญญัติ มาตรา 8 ทวิ กฎหมายกำหนดบทลงโทษต้องระวางโทษจำคุก ไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 72 ทวิ วรรคสอง)

กรณีการขออนุญาตพาอาวุธปืนติดตัวอาจพอสรุปได้ว่า บุคคลใดจะพาอาวุธปืนติดตัวได้นั้นก่อนอื่นจะต้องมีอาวุธปืนที่ชอบด้วยกฎหมาย คือ มีอาวุธปืนและใบอนุญาตที่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนเสียก่อน จึงจะมีสิทธิพาอาวุธปืนติดตัว แต่การพาอาวุธปืนติดตัวนั้นก็ยังมีข้อห้ามพาติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ หากจะต้องพาอาวุธปืนติดตัวไปจะต้องขออนุญาตจากนายทะเบียนอีกครั้งหนึ่งเสียก่อนเพื่อให้ถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งเจตนารมณ์ของกฎหมายก็เพื่อป้องกันภัยที่จะเกิดต่อสาธารณชนจากการพาอาวุธปืนติดตัวดังกล่าว ดังนั้น จึงต้องพิจารณาบุคคลที่จะพาอาวุธปืนติดตัวนั้นมีคุณสมบัติความจำเป็นและความเหมาะสมเพียงใดเพื่อให้มีความสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมาย แต่ข้อห้ามดังกล่าวก็ยังมีข้อยกเว้น หากมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ บุคคลก็สามารถพาอาวุธปืนติดตัวได้โดยไม่ต้องขออนุญาตจากนายทะเบียน การที่จะพิจารณาว่าเหตุจำเป็นและเร่งด่วนนั้น เป็นการพิจารณาจากข้อเท็จจริงแต่ละเรื่อง สำหรับเหตุของบุคคลนั้น อันเป็นปัญหาในการพิจารณาของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติหน้าที่การบังคับใช้กฎหมายและยังเป็นช่องทางกระทำอันมิชอบเกิดขึ้นแก่เจ้าหน้าที่จากการใช้ดุลยพินิจได้ จึงถือเป็นปัญหาหนึ่งที่ต้องพิจารณา

สำหรับบุคคลใดที่จะพาอาวุธปืนติดตัว โดยเปิดเผย หรือพาไปในที่ชุมชนที่ได้จัดมีขึ้นเพื่อนมัสการ การรื่นเริง การมหรสพ หรือการอื่นใด ถือได้ว่าบทบัญญัติของกฎหมายกำหนดเป็นข้อห้ามเด็ดขาดในการพาอาวุธปืนติดตัว ไม่มีข้อยกเว้นใด ๆ โดยกฎหมายมุ่งเน้นที่ความปลอดภัยของประชาชนเป็นสำคัญ อันเป็นการจำกัดสิทธิของประชาชนผู้ได้รับใบอนุญาตมีอาวุธปืน โดยการจำกัดสถานที่ในการพกพาอาวุธปืนติดตัวเพื่อประโยชน์ของสาธารณชน

ที่กล่าวมานี้เพื่อแสดงให้เห็นความเป็นจริงที่ยอมรับกัน โดยทั่วไปว่าบุคคลมีความจำเป็นต้องมีอาวุธปืนไว้ใช้ในการป้องกันตัวอันเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับความมั่นคงปลอดภัยในชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินที่มนุษย์ติดตัวมาตั้งแต่เกิด สิทธิความเป็นมนุษย์หรือสิทธิมนุษยชนนี้มีรากฐานมาจากแนวความคิดปรัชญา

หลักเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติในการพิจารณาอนุญาตให้บุคคลมีอาวุธปืน ติดตัว

1. เหตุผลและความจำเป็นที่จะต้องมียาอาวุธปืนติดตัว (วิภาส จารุพงษ์, 2547, หน้า 50 - 58)
 - 1.1 เพื่อป้องกันอันตรายจากการถูกประทุษร้ายต่อชีวิต และร่างกาย
 - 1.2 เพื่อป้องกันเงินหรือทรัพย์สินมีค่ามาก ซึ่งนำติดตัวไปด้วยในระหว่างเดินทาง
 - 1.3 มีตำแหน่งหน้าที่และความรับผิดชอบในทางราชการ เกี่ยวกับการรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน ป้องกัน ปราบปราม สืบสวน หาข่าว อารักขาบุคคลสำคัญ รักษาทรัพย์สินของรัฐ หรือช่วยเหลือเจ้าพนักงานผู้ปฏิบัติหน้าที่รักษาความปลอดภัย

1.4 มีหน้าที่และความรับผิดชอบเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่รักษาความปลอดภัย และรักษาความสงบเรียบร้อยในพื้นที่ส่วนบุคคล

1.5 ในการศึกษา (เฉพาะอาวุธปืนที่ใช้ในการกีฬาเท่านั้น) ในกิจการอื่น ๆ ตามที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติเห็นสมควร

2. คุณสมบัติของผู้ขออนุญาต

2.1 ประชาชนชาวไทยต้องมีสัญชาติไทย กรณีที่ไม่มีสัญชาติไทยต้องมีหนังสือรับรองความประพฤติจากข้าราชการตำรวจ ตำแหน่งตั้งแต่ระดับผู้บังคับบัญชา หรือเทียบเท่าขึ้นไป

2.1.1 อายุ 35 ปี ขึ้นไป ยกเว้นบุคคลที่เคยได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวจาก ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ (ผบ.ตร.) หรือผู้ได้รับมอบอำนาจให้สั่งและปฏิบัติราชการแทนในการอนุญาต

2.1.2 มีเงินฝากในสถาบันการเงินอย่างน้อย 1,000,000 บาท และมีการฝากมาไม่น้อยกว่า 6 เดือน หรือสามารถใช้พันธบัตรรัฐบาลหรือสลากออมสินที่มีมูลค่า 1,000,000 บาท ขึ้นไป

2.1.3 กรณีที่เป็นเจ้าของกิจการ หรือกรรมการผู้จัดการบริษัทหรือกรรมการผู้รับมอบอำนาจผูกพันบริษัท ต้องมีทุนจดทะเบียนไม่ต่ำกว่า 10,000,000 บาท และเคยมีทุนหมุนเวียนในบัญชีกระแสรายวันในรอบ 1 ปี เกินกว่า 1,000,000 บาท ขึ้นไป

2.2 ข้าราชการการเมือง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง

2.3 ข้าราชการฝ่ายตุลาการ ได้แก่ ผู้พิพากษา อัยการ

2.4 ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน/ พลตำรวจ ซึ่งดำรงตำแหน่งหน้าที่ด้านป้องกันและปราบปรามสืบสวนหรือการข่าว และข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร

2.5 ข้าราชการทหารตั้งแต่ พันโท นาวาโท หรือนาวาอากาศโท ขึ้นไป

2.6 ข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ระดับ 7 ขึ้นไป

2.7 พนักงานในองค์กรหรือหน่วยงานของรัฐเทียบเท่าระดับ 7 ของข้าราชการพลเรือน ขึ้นไป

2.8 ข้าราชการบำนาญขณะเกษียณอายุราชการอยู่ในระดับ 3 ขึ้นไป

2.9 ข้าราชการทหาร ข้าราชการพลเรือน ข้าราชการประเภทอื่น ข้าราชการตำรวจ หรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ ที่ปฏิบัติหน้าที่สืบสวนปราบปรามในเขตพื้นที่อันตรายต่อชีวิต และต้องอยู่ในชั้นสัญญาบัตรหรือระดับ 3 หรือหัวหน้าแผนกขึ้นไป แล้วแต่ประเภท กรรมการการเลือกตั้ง กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ กรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ผู้ตรวจการแผ่นดินรัฐสภา และกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

3. หลักฐานที่จะต้องนำมาแสดงต่อเจ้าหน้าที่

- 3.1 คำร้องขอมีใบอนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว (แบบ ป.1) พร้อมรายละเอียดประกอบท้ายแบบคำร้อง
- 3.2 ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน (แบบ ป.4) พร้อมสำเนา
- 3.3 ทะเบียนบ้านพร้อมสำเนา 1 ชุด
- 3.4 บัตรประจำตัว หรือบัตรอื่น ๆ ที่ทางราชการออกให้ซึ่งสามารถใช้แทนบัตรประจำตัวประชาชนตามพระราชบัญญัติบัตรประชาชน พ.ศ.2526
- 3.5 รูปถ่ายหน้าตรงไม่สวมหมวกขนาด 1 นิ้ว จำนวน 2 รูป
- 3.6 หลักฐานแสดงฐานะการเงิน และหลักฐานการประกอบอาชีพเฉพาะของประชาชนพร้อมสำเนา 1 ชุด
- 3.7 ใบรับรองแพทย์สำหรับผู้ที่มีอายุ 75 ปีขึ้นไป
- 3.8 หนังสือรับรองความประพฤติสำหรับข้าราชการ ได้แก่
- 3.8.1 ข้าราชการพลเรือน ผู้รับรองต้องเป็นผู้บังคับบัญชาระดับรองอธิการบดีหรือเทียบเท่าขึ้นไปในส่วนกลาง หรือรองผู้ว่าราชการจังหวัดขึ้นไปในส่วนภูมิภาค
- 3.8.2 พนักงานรัฐวิสาหกิจ ผู้รับรองต้องมีตำแหน่งรองหัวหน้าหน่วยงานรัฐวิสาหกิจนั้น ๆ หรือเทียบเท่าขึ้นไป
- 3.8.3 ข้าราชการทหารที่มีชั้นยศต่ำกว่าพลตรี พลเรือตรี หรือพลอากาศตรี ต้องมีหนังสือรับรองจากผู้บังคับบัญชาชั้นยศพลโท พลเรือโท พลอากาศโท
- 3.8.4 ข้าราชการตำรวจชั้นยศต่ำกว่าพลตำรวจตรี ต้องมีหนังสือรับรองจากผู้บังคับบัญชาหรือเทียบเท่าขึ้นไป หรือผู้บังคับการ (ผบก.) หน่วยขึ้นตรงสำหรับข้าราชการตำรวจที่สังกัดในหน่วยระดับบังคับการ (บก.) ขึ้นตรงต่อกรมตำรวจ (ตร.)
- 3.8.5 จะต้องมีหนังสือรับรองจากรองผู้ว่าราชการจังหวัดขึ้นไป
- 3.8.6 ข้าราชการการเมืองท้องถิ่นในเขตกรุงเทพมหานคร ข้าราชการในสังกัดกรุงเทพมหานคร กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน สารวัตรกำนัน ต้องมีหนังสือรับรองจากปลัดกรุงเทพมหานครขึ้นไป
- 3.8.7 ข้าราชการตำรวจยศพลตำรวจตรี ข้าราชการทหารยศพลตรีขึ้นไปไม่ต้องมีหนังสือรับรอง

4. สถานที่ยื่นคำร้อง

4.1 ผู้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร ให้ยื่นต่อนายทะเบียนอาวุธรป็นท้องที่ กรุงเทพมหานคร ที่งาน 2 (ใบอนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว) กองกำกับการ 1 กองทะเบียน สำนักงาน ตำรวจแห่งชาติ แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

4.2 ผู้ที่มีภูมิลำเนาอยู่จังหวัดอื่น ให้ยื่นต่อนายทะเบียนท้องที่ที่ตนมีภูมิลำเนาหรือนายทะเบียนอาวุธรป็นท้องที่กรุงเทพมหานคร

5. การดำเนินงานของเจ้าหน้าที่

5.1 ดำเนินการใช้เวลาไม่เกิน 3 ชั่วโมง

5.2 ดำเนินการใช้เวลาภายใน 2 วันทำการ

5.3 ดำเนินการภายใน 3 วันทำการ นับแต่วันรับเรื่อง

5.4 ผู้ที่ไม่ต้องพิมพ์มือ องคมนตรี กรรมการการเลือกตั้ง กรรมการสิทธิมนุษยชน แห่งชาติ กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ กรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ผู้ตรวจการแผ่นดินรัฐสภา และกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

5.4.1 ข้าราชการการเมืองตามพระราชบัญญัติข้าราชการการเมือง พ.ศ. 2535 ที่ต้องพิมพ์มือ

5.4.2 ข้าราชการบำนาญ ซึ่งเคยเป็นข้าราชการพลเรือนในระดับ 3 หรือเทียบเท่าขึ้นไป หรือเคยเป็นข้าราชการทหาร หรือข้าราชการทหารหรือข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร

5.4.3 สมาชิกสภาท้องถิ่นและผู้บริการท้องถิ่น

5.4.4 เจ้าหน้าที่ของรัฐต่างประเทศเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ประจำประเทศไทย

5.5 ให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบ ดำเนินการตรวจสอบและจัดส่งผลการตรวจสอบให้ภายใน 15 วัน นับแต่วันรับเรื่อง หากพ้นระยะเวลาดังกล่าวยังไม่ได้รับผลให้เจ้าหน้าที่เร่งรัดโดยเร็ว

5.5.1 กองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติด สอบถามพฤติการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

5.5.2 กองบัญชาการตำรวจสันติบาล สอบถามพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับความมั่นคงของชาติ

5.5.3 กองปราบปราม สอบถามพฤติการณ์ที่เกี่ยวข้องกับมือปืน

5.6 เมื่อได้รับผลการตรวจสอบครบถ้วนทุกราย การพิจารณาสั่งการให้เสร็จสิ้นภายใน 5 วันทำการ นับแต่วันที่ได้รับผลตรวจสอบฉบับสุดท้าย

5.7 คณะทำงานฯ ต้องจัดให้มีการประชุมพิจารณาคำขออนุญาตเดือนละไม่น้อยกว่า 2 ครั้ง และเมื่อคณะทำงานพิจารณามีมติควรอนุญาตแล้วงาน 2 กก. 1 ท. จัดพิมพ์ข้อมูลพร้อมติดรูปถ่าย (แบบ ป. 12) ให้เสร็จสิ้นและเสนอผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือผู้ได้รับการมอบหมาย ภายใน 5 วันทำการ นับแต่วันที่คณะทำงานฯ มีมติ

5.8 ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือผู้ได้รับมอบอำนาจพิจารณาสั่งการ

5.8.1 กรณีอนุญาตให้ลงนามและประทับตราประจำตำแหน่งด้านหน้า หรือด้านหลังใบอนุญาต (แบบ ป.12) ทั้งต้นและปลายนิ้ว

5.8.2 ก่อนชำระค่าธรรมเนียมและรับใบอนุญาต (แบบ ป.12) ผู้ที่ได้รับอนุญาตทุกรายจะต้องนำอาวุธปืนกระบอกที่ได้รับอนุญาตพร้อมทั้งเครื่องกระสุนปืน จำนวน 5 นัด (สำหรับทดสอบ) สำเนาใบอนุญาตให้มีอาวุธปืน (แบบ ป.4) และสำเนาบัตรประชาชนไปมอบให้เจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานดำเนินการจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับอาวุธปืน โดยมีขั้นตอนจัดเก็บ ดังนี้

- (1) ลอกลายอาวุธปืน รายละเอียดอาวุธปืน เช่น เครื่องหมายทะเบียนปืน เลขหมายประจำปี ขนาด ชนิด
- (2) ถ่ายรูปอาวุธปืน
- (3) นำอาวุธปืนพร้อมเครื่องกระสุนไปยังทดสอบเพื่อเก็บหัวกระสุนปืน และปลดออกกระสุนปืน
- (4) คินอาวุธปืนให้กับผู้นำอาวุธปืนมาตรวจสอบ พร้อมทั้งทำหนังสือแจ้งกองทะเบียนให้ทราบโดยด่วน
- (5) เรียกคืนใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนฉบับเดิม (ถ้ามี)

5.8.3 ก่อนมอบใบอนุญาต (แบบ ป.12) เจ้าหน้าที่จะบันทึกเลขที่ใบเสร็จรับเงิน วันเดือนปี ที่ออกใบอนุญาตและวันสิ้นอายุใบอนุญาตไว้ที่ด้านใบอนุญาต (แบบ ป. 12) ทั้งต้นนิ้วและปลายนิ้ว ลงบัญชีคุมการออกใบอนุญาตและบันทึกข้อมูลลงในคอมพิวเตอร์เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการขออนุญาตครั้งต่อไป

5.9 กรณีที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือผู้ได้รับมอบอำนาจ สั่งการไม่อนุญาตให้ประทับตราไม่อนุญาตหรือขีดฆ่ารายการด้านหน้าหรือด้านหลังใบอนุญาต (แบบ ป.12) ส่งเรื่องคืนกองทะเบียนเพื่อแจ้งให้ผู้ขออนุญาตทราบโดยเร็ว

6. การพิจารณา

6.1 ให้ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องพิจารณาจากเหตุผลและความจำเป็นที่จะต้องมียุทธปืนติดตัว ตามหลักฐานที่ผู้ขออนุญาตอ้างอิงและนำมาประกอบการพิจารณา

6.2 การพิจารณาอนุญาต ให้พิจารณาจากผู้ที่มิคุณสมบัติตามที่กำหนด เหตุผลความจำเป็นและมีความเห็นเสนอได้ ดังนี้

6.2.1 อนุญาตทั่วราชอาณาจักร

6.2.2 อนุญาตเป็นรายจังหวัด

6.2.3 อนุญาตเฉพาะกรุงเทพมหานคร

6.3 ชนิดของอาวุธปืนที่จะอนุญาตให้มีติดตัวได้ คือ อาวุธปืนที่จัดอยู่ในประเภทของอาวุธปืนพกสั้นตามที่ได้รับอนุญาตให้มีและใช้เพียงคนละ 1 ฉบับ (1 กระบอก) เท่านั้น

6.4 ขนาดอาวุธปืนที่จะอนุญาตให้มีติดตัวได้ พิจารณาอนุญาตให้เฉพาะอาวุธปืนที่มีขนาดกว้างปากลำกล้องไม่เกินกว่า .38 นิ้ว หรือ 9 มม.

6.5 สำหรับอาวุธที่อานุภาพร้ายแรง เช่น อาวุธปืนขนาด .357 หรือที่มีขนาดกว้างลำกล้องเกินกว่า .38 นิ้ว หรือ 9 มม. เช่น .40 นิ้ว, .41 นิ้ว หรือ .45 นิ้ว จะไม่พิจารณาอนุญาตให้ผู้ใดพกเว้นบุคคลดังต่อไปนี้ โดยให้อยู่ในดุลยพินิจของผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือผู้รับ มอบอำนาจ

6.5.1 พระบรมวงศานุวงศ์ตั้งแต่ชั้นหม่อมเจ้าขึ้นไป

6.5.2 ข้าราชการตุลาการ อัยการ ผู้พิพากษา สมาชิกวุฒิสภา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (เพิ่มเติมองคมนตรี) แต่ต้องเคยได้รับอนุญาตให้มีและใช้เฉพาะผู้พิพากษาและอัยการ อาวุธปืน (แบบ ป.4) มาก่อน 31 พฤษภาคม 2528 เพิ่มเติมที่ไม่ได้รับการยกเว้น

6.5.3 ข้าราชการตำรวจชั้นประทวน พลตำรวจ ซึ่งดำรงตำแหน่งหน้าที่ด้านป้องกันและปราบปราม สืบสวนหาข่าว และตำรวจชั้นสัญญาบัตร ข้าราชการพลเรือนหรือพนักงานในองค์การของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐระดับไม่ต่ำกว่าหรือเทียบเท่าไม่ต่ำกว่าระดับ 3 ซึ่งดำรงตำแหน่งที่ทำหน้าที่ป้องกันปราบปราม สืบสวน หรือการข่าวในเขตพื้นที่น่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สิน

(1) กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน และสารวัตรกำนันที่ปฏิบัติหน้าที่ในเขตพื้นที่น่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สิน

6.6 สำหรับผู้ขออนุญาตที่ถูกสั่งพักใช้ หรือเพิกถอนใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวไม่ว่ากรณีใด ๆ ให้พิจารณาการขออนุญาตครั้งต่อไป มีกำหนด 1 ปี นับตั้งแต่วันที่สั่งให้พักใช้ หรือเพิกถอนใบอนุญาต

7. การขอต่ออายุใบอนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว

สามารถทำได้ 2 ครั้ง ผู้ขออนุญาตจะต้องยื่นคำร้องต่อนายทะเบียนล่วงหน้าไม่น้อยกว่า 60 วัน และไม่เกิน 90 วัน ก่อนใบอนุญาตหมดอายุ หากล่วงเลยระยะเวลาดังกล่าวหรือใบอนุญาตให้

มีอาวุธปืนติดตัว (ป.12) หมดยุติลง ต้องยื่นคำร้องพร้อมหลักฐานประกอบการพิจารณาใหม่ โดยไม่ถือว่าเป็นการต่ออายุใบอนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว

7.1 เอกสารประกอบการต่ออายุใบอนุญาตมีอาวุธปืนมีดังนี้

7.2 ประชาชนทั่วไป

7.2.1 คำร้อง (แบบ ป.1)

7.2.2 ใบอนุญาตมีอาวุธปืน (ป.4) พร้อมสำเนา 1 ชุด

7.2.3 ทะเบียนบ้าน พร้อมสำเนา 1 ชุด

7.2.4 บัตรประจำตัวหรือบัตรอื่นที่สามารถใช้แทนบัตรประชาชนได้ สำเนา 1 ชุด

7.2.5 รูปถ่ายหน้าตรงแต่งกายสากล หรือชุดสุภาพขนาด 1 นิ้ว จำนวน 2 รูป

7.2.6 ใบอนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว (ป.12) ฉบับเดิม สำเนา 1 ชุด

7.2.7 พิมพ์ลายนิ้วมือตรวจสอบการกระทำผิด

7.2.8 ไม่ต้องมีหลักฐานการเงิน ไม่ต้องมีใบเสร็จเสียภาษี ไม่ต้องนำเข้าประชุมการพิจารณา ไม่ต้องนำอาวุธปืนยิงทดสอบ กรณีข้าราชการไม่ต้องมีหนังสือความประพฤติ

8. การสั่งพักใช้

การสั่งพักใช้ใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว ซึ่งออกตามความในมาตรา 22 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ข้อ 5 นั้น ให้สั่งพักใช้ใบอนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว มีกำหนดครั้งละ 1 ปี นับแต่วันสั่งในการกระทำผิดกฎหมายของผู้ได้รับอนุญาตดังต่อไปนี้

8.1 พกพาอาวุธปืนไปโดยปกติ

8.2 พกพาอาวุธไปในที่ชุมนุมที่จัดให้มีเพื่อนมัสการ การรื่นเริง การมหรสพ หรือการอื่นใด

8.3 แสดงอาวุธปืนเป็นที่หวาดเสียวต่อประชาชน หรือในการทะเลาะวิวาท

8.4 ยิงปืน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรในเมือง หรือที่ชุมชน

9. การสั่งเพิกถอนใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว

9.1 กระทำการเข้าหลักเกณฑ์ที่ต้องถูกพักใช้ใบอนุญาตอีก

9.2 ใช้อาวุธปืนในการกระทำความผิดทางอาญา หรือใช้อาวุธปืนเพื่อความสะดวกในการกระทำความผิดทางอาญา เว้นแต่ความผิดที่กระทำโดยประมาทหรือกระทำด้วยความจำเป็นหรือกระทำเพื่อป้องกัน โดยกฎหมาย หรือกระทำความผิดที่ได้รับยกเว้นโทษตามกฎหมาย

9.3 ประพฤติตนขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนเพิ่มเติม

9.3.1 ยิงปืนโดยไม่มีเหตุอันควรในเมือง หมู่บ้าน ชุมชน

9.3.2 ผู้รับอนุญาตซึ่งถูกเพิกถอนใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวไปแล้ว ไม่สามารถขออนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวได้อีก

10. การปฏิบัติในการสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตให้อาวุธปืนติดตัว

ซึ่งอนุญาตโดยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือผู้รับมอบอำนาจ

10.1 สำหรับท้องที่ในเขตกรุงเทพมหานคร ให้พนักงานสอบสวนรายงานข้อเท็จจริง พร้อมทั้งอ้างอิงพยานหลักฐาน สำเนาใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน (แบบ ป. 4) และสำเนาใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว (แบบ ป. 12) เสนอหัวหน้าพนักงานสอบสวนมีความเห็นส่งนายทะเบียนอาวุธปืนกรุงเทพมหานคร แล้วนำเข้าพิจารณาของคณะทำงานกลั่นกรองความเห็นเสนอผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือผู้รับมอบอำนาจสั่งการ

10.2 สำหรับเขตท้องที่จังหวัดอื่น ๆ ให้พนักงานสอบสวนรายงานข้อเท็จจริง

10.3 เมื่อผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือผู้รับมอบอำนาจ สั่งให้พักใช้ใบอนุญาตแล้ว ให้นายทะเบียนท้องที่กรุงเทพมหานครแจ้งให้หัวหน้าสอบสวนท้องที่เรียกใบอนุญาตส่งมาไว้บันทึกการสั่งพักใช้ไว้ในใบอนุญาตโดยมิชักช้า แล้วส่งคืนให้ผู้รับใบอนุญาตไปพร้อมนี้ให้บันทึกการสั่งพักใช้ไว้ในขั้วใบอนุญาตและส่งข้อมูลนำเข้าบันทึกในคอมพิวเตอร์ กรณีไม่สามารถเรียกใบอนุญาตมาบันทึกสั่งพักใช้ได้ ให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนท้องที่แจ้งนายทะเบียนอาวุธปืนท้องที่กรุงเทพมหานครทราบเป็นการด่วน เพื่อหมายเหตุบัญชีควบคุมและต้นขั้วไว้เป็นหลักฐาน พร้อมทั้งส่งข้อมูลบันทึกไว้ในคอมพิวเตอร์

10.4 กรณีที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือผู้รับมอบอำนาจสั่งไม่พักใช้หรือสั่งไม่เพิกถอนใบอนุญาต ให้นายทะเบียนอาวุธปืนท้องที่กรุงเทพมหานครแจ้งหัวหน้าพนักงานสอบสวนเจ้าของเรื่องเดิมทราบ

10.5 วันสั่งพักใช้ให้เริ่มตั้งแต่วันที่ผู้รับอนุญาตนำใบอนุญาตส่งมอบให้กับหัวหน้างานสอบสวนท้องที่ กรณีที่ผู้ขออนุญาตมาส่งมอบให้นับตั้งแต่วันที่หัวหน้าพนักงานสอบสวนท้องที่แจ้งให้นายทะเบียนอาวุธปืนท้องที่แจ้งให้นายทะเบียนอาวุธปืนท้องที่กรุงเทพมหานคร